

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: P-82/2013-147

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zadru, po sucu Tomislavu Jurlini, u pravnoj stvari tužitelja ZDRAVKO IVIĆ, OIB: 81761720254, Zagreb, Savska cesta 50, protiv prvotuženice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Šibeniku i drugotuženice OPĆINE TRIBUNJ, OIB: 49029215165, Tribunj, Badnje 1, koju zastupa punomoćnik Ivan Milin, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Darija Silov i Ivan Milin, Šibenik, Stjepana Radića 31/II, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave 10. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja, zastupnice po zakonu prvotuženice i punomoćnika drugotuženice, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude, 9. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"1. Dužni su prvotuženica REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587 i drugotuženica OPĆINA TRIBUNJ, OIB: 49029215165, Tribunj, Badnje 1 na ime naknade štete i izmakle koristi solidarno tužitelju ZDRAVKU IVIĆU, OIB: 81761720254, Zagreb, Savska cesta 50 isplatiti iznos od 796.336,85 eura s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari pa do isplate, a povrhu toga dužna je prvotuženica REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587 na ime naknade štete izmakle koristi tužitelju ZDRAVKU IVIĆU, OIB: 81761720254, Zagreb, Savska cesta 50 isplatiti iznos od 530.891,23 eura s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 6. lipnja 2014. pa do isplate, sve u roku od 15 (petnaest) dana i pod prijetnjom ovrhe.

2. Nalaže se tužitelju ZDRAVKU IVIĆU, OIB: 81761720254, Zagreb, Savska cesta 50 naknaditi tuženicima troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 9. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje po kamatnoj stopi obračunatoj po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana i pod prijetnjom

ovrhe, i to prvotuženici REPUBLICI HRVATSKOJ u iznosu od 196.000,00 eura, a drugotuženici OPĆINI TRIBUNJ u iznosu od 243.620,00 eura.

II. Odbija se zahtjev prvotuženice REPUBLIKE HRVATSKE za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 220.000,00 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate.

III. Odbija se zahtjev drugotuženice OPĆINE TRIBUNJ za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 234.250,00 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj potražuje naknadu štete zbog nezakonitog rada tijela državne uprave.

Tužbenim zahtjevom konačno preciziranim u podnesku od 9. travnja 2026. traži da mu tuženici solidarno isplate iznos od 796.336,85 eura uvećano za zatezne kamate, a uz to prvotuženica dodatno još i iznos od 530.891,23 eura.

Prvotno je kao tužitelj u postupku bilo označeno i društvo FIDUCIA d.o.o., Drinovci, a u odnosu na kojeg tužitelja je postupak prekinut pravomoćnim rješenjem ovog suda poslovni broj P-82/2013-11 od 14. travnja 2014. (l.s. 226).

1.1. U tužbi tužitelj iznos konačno preciziran na 796.336,85 eura traži na ime izmakle koristi. Objašnjava da su on i društvo FIDUCIA d.o.o. ugovorili kupnju oko 4500 m² građevinskog zemljišta u Tribunju, koje se nalazilo u granicama građevinskog područja, te planirali izgraditi sedam obiteljskih kuća. U odnosu na tri kuće ističe da su lokacijske dozvole izdane u zadovoljavajućem roku čime je omogućeno odobravanje kredita za financiranje investicije, a do zemljišta na kojima je predviđena i odobrena njihova gradnja u katastarskom planu postojao je javni put.

Međutim, za gradnju preostala četiri objekta nadležni Ured za prostorno uređenje zauzeo je stajalište da dozvole nije moguće izdati prije nego što do zemljišta bude formiran javni put, pri čemu je upravo tijelo smatralo da svaka građevinska parcela mora imati neposredan pristup na javno prometnu površinu.

Po shvaćanju tužitelja činjenica da treba osigurati javni put nije mogla biti prepreka za izdavanje potrebnih dozvola jer su tužitelj i društvo FIDUCIA d.o.o. u dogovoru s prodavateljima zemljišta drugotuženici darovali 396 m² za put, ali je toj tuženici trebalo nekoliko mjeseci za provođenje potrebnih radnji za prihvatanje tog darovanja. Nakon toga nadležnom je Uredu za prostorno uređenje trebalo dodatnih sedam mjeseci za izdavanje dozvole za izgradnju tog puta.

Tužitelj u tužbi opisuje sve radnje koje su poduzete od jeseni 2007. da bi se ishodila lokacijska dozvola za izgradnju četiri obiteljske kuće. Međutim, zbog neažurnosti i sporosti u radu nadležnih upravnih tijela obiju tuženica i pored darovanog zemljišta postupak je trajao neopravdano dugo, te je prouzročeno kašnjenje u izdavanju potrebnih dozvola za više od godinu dana, a što je dodatno štetno za tužitelja, u tom je razdoblju došlo do gospodarske krize i promjene kreditne politike banaka, pa je poslovna banka koja je odobrila kredit za izgradnju tri kuće, odustala od financiranja izgradnje ostale četiri.

Zbog kašnjenja u izdavanju dozvola tužitelj i društvo FIDUCIA d.o.o. došli su u tešku situaciju, jer više nisu mogli odustati od projekta, a s obzirom na dotada učinjeno, te s obzirom na preuzete obveze prema trećim osobama.

Smatra da su tuženice nastalu štetu i izmaklu korist prouzročile, ne samo nekonzistentnim propisima i postojećim neredom u prostoru, već i svojim nezakonitim postupanjem, neažurnošću, nepropisnim i suvislim odugovlačenjem

postupaka, nesposobnošću svojih zaposlenika, pa čak i nedobronamjernim postupanjem njihovih službi. Pritom naročito ukazuje da je od investitora nezakonito zahtijevano da osiguraju javni put u vlasništvu drugotuženice kojim bi se dolazilo do građevinskih parcela na kojima je planirana gradnja, a dodatno tome odugovlačilo se i nezakonito postupalo sa zahtjevom za izdavanje lokacijske dozvole i za sam put.

U odnosu na drugotuženicu navodi da joj je, u toj investiciji još 2008. i početkom 2009. na ime komunalnog doprinosa za prva tri objekta plaćeno 67.938,81 euro (531.885,00 kuna), ali ta tuženica niti za tri godine nije uspjela izgraditi vodovodnu mrežu na koju bi se priključile novoizgrađene kuće. Dodatno tome, početkom 2009. plaćeno je još 26.544,56 eura (200.000,00 kuna) na ime komunalnog doprinosa za ostala četiri objekta što znači da je drugotuženica samo za komunalni doprinos primila iznos od preko 90.000,00 eura, od čega niti najmanji dio nije utrošen na izgradnju infrastrukture.

U dijelu ishoda potrebnih dozvola za gradnju tužitelj u tužbi pojašnjava da su dozvole za gradnju izdavane na ime prodavatelja zemljišta jer je tako bilo ugovoreno zbog njihove pravne sigurnosti, u dodatni dogovor da se prijenos vlasništva zemljišta vrši prilikom isplate kupoprodajne cijene koja je bila planirana nakon pribavljanja dozvoli za gradnju što je bio uvjet za odobravanje kredita.

Dodatno štetno postupanje drugotuženice tužitelj vidi u nezakonitom odbijanju izdavanja rješenja o visini naknade za priključenje na vodnu građevinu za javnu vodoopskrbu nakon što joj je isplaćen dodatni iznos komunalne naknade od 39.816,84 eura (300.000,00 kuna). Nezakonitost postupanja drugotuženice u tom dijelu vidi i u činjenici da su, zbog te uplate, izdana takva rješenja za dva objekta, ali ne i za preostale, iako je plaćen gotovo cijeli iznos komunalnog doprinosa.

Pritom problematizira i način izračuna tog komunalnog doprinosa navodeći da je on obračunat za veće površine objekata od onih u stvarnosti, te da je svojim postupanjem investitore zapravo ucjenjivao.

Nadalje, tvrdi da je drugotuženica u svojim rješenjima o komunalnom doprinosu utvrdila da su objekti infrastrukture koji se financiraju iz komunalnog doprinosa u potpunosti izgrađeni, ali je usprkos tome taj doprinos bio najviši u državi.

Ističe da su u lokacijskim dozvolama bruto tlocrtne površine planiranih objekata izračunate u znatno većem obujmu što je dovelo do toga da dva objekta pređu površinu od 400 m² za koju površinu su uvjeti za gradnju znatno stroži, a što smatra propustom Ureda za prostorno uređenje. Takvo postupanje posljedično je dovelo da za ove objekte nije moglo biti sačinjeno potrebno završno izvješće, a onda niti ucrtati objekte, upisati u zemljišne knjige i etažirati ih, čime je, zapravo onemogućena njihova namjeravana prodaja.

Na stranici 7 i 8 tužbe tužitelj taksativno opisuje štetu koju je ovakvim postupanjima tuženika pretrpio, pa tako tvrdi da je zbog propusta tuženika zemljište za četiri kuće iz druge faze umjesto 320.000,00 eura plaćeno 500.000,00 eura, da su tužitelj i društvo FIDUCIA d.o.o., da bi financirali gradnju, objekte bili prisiljeni prodavati u ranijoj fazi izgradnje po nižim cijenama, da su oštećeni povećanim iznosom kamata na kredit za prva tri objekta uslijed nemogućnosti njihove prodaje, da su u stanju nužde bili prisiljeni ugovarati izvođenje radova po nepovoljnim uvjetima, da su bili prisiljeni pribavljati financijska sredstva izvan institucionalnog financijskog tržišta po znatno nepovoljnijim uvjetima, da je zbog problema s tom investicijom tužitelj bio gotovo onemogućen u obavljanju svoje osnovne profesionalne odvjetničke djelatnosti, te da je investitorima narušen poslovni ugled.

Smatra da uzrok nastanka štete nikako nije bio u objektivno gospodarskoj situaciji, već je isključivo uvjetovana postupanjem tuženika. U nastavku tužbe

ukazuje na opći problem funkcioniranja državnih tijela, njihovog nepoštivanja rokova te na problem korupcije.

Na stranici 9 tužbe iznosi ocjenu da nastala šteta i izmakla korist ne bi trebale biti sporne, te proizlaze iz same činjenice da je krivnjom tuženika više od godinu dana prekoračen rok za izdavanje dozvole, a da je do toga došlo upravo vrijeme nastanka velike gospodarske krize, posebno na tržištu nekretnina, te do znatnih promjena na kreditnom tržištu. Osim toga da je u razdoblju nakon došlo do restrikcije u kreditnoj politici, odnosno poskupljenja novca, pa su nastala šteta i izmakla korist razumljive same po sebi, a proizlaze iz opće poznatog nezakonitog postupanja tuženika na štetu, u konkretnom slučaju, tužitelja.

Smatra da je glavnina uzrok koji su generirali štetu u prvom redu potekla od prvotuženice uz doprinos drugotuženice razmjerno njenoj ulozi u ovoj investiciji, pri čemu je odgovornost te tuženice osobito teška jer je preko svojih predstavnika prema tužitelju i ovoj investiciji od samog početka bila zlonamjerna i neprijateljski raspoložena.

1.2. U odnosu na prvotuženicu, tužitelj konačno preciziranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 530.891,23 eura uvećan za zakonske zatezne kamate i to s osnove naknade štete koju je pretrpio uslijed protupravnog postupanja službenika Porezne uprave.

Taj je dio tužbenog zahtjeva činjenično pojasnio podneskom od 7. lipnja 2014. (l.s. 235-236) u kojem podnesku navodi da je Porezna uprava, Područni ured Šibenik, Ispostava Šibenik početkom srpnja 2011. tužitelju izdala Pismo namjere kojim se obvezala izdati brisovno očitovanje za kč.br. 107/15 k.o. Drinovci, vlasništvo tužitelja, uz uvjet da on plati porezni dug od 9.954,21 euro (75.000,00 kuna). Tužitelj da je traženi iznos isplatio, ali prvotuženica nije izdala brisovno očitovanje.

Pojašnjava da se, radi plaćanja navedenog duga zadužio po nepovoljnim uvjetima računajući da će, plaćanjem poreznog duga osloboditi tereta nekretninu (zemljište i zgradu) procijenjene vrijednosti na oko 400.000,00 eura, te da će je moći iskoristiti kao osiguranje kod podizanja kredita radi investicije opisane u točki 1.1. obrazloženja ove presude.

Međutim, kako prvotuženica nije ispunila obvezu koju je preuzela, to je tužitelju bilo onemogućeno korištenje spomenute nekretnine radi financiranja investicije u Tribunju koja je tada bila u kritičnoj fazi i tužitelj je bio prisiljen do tada izgrađene stanove prodati po niskim cijenama.

Taj dio tužbe činjenično je dodatno pojasnio podneskom predanim na ročištu 2. veljače 2016. (dio na l.s. 503-505). U bitnome dodatno pojašnjava da je Porezna uprava protiv njega pokrenula ovršni postupak radi naplate doprinosa za mirovinsko i zdravstveno osiguranje, te da je stavljena zabilježba ovrhe na tužiteljeve nekretnine, pa između ostalog i njegovu kuću na Miljevcima izgrađenu na kč.br. 107/15 k.o. Drinovci koju da je namjeravao založiti kod ishođenja kredita radi investicije u Tribunju ili neke druge investicije.

Tijekom tog postupka da se obratio ovrhovoditelju, Poreznoj upravi te potom ishodio naprijed spomenuto pismo prema kojemu se ovrhovoditelj obvezao povući prijedlog za ovrhu ukoliko on na ime duga uplati iznos od 9.954,21 eura. Također, da se sukladno odredbama Zakona o naplati poreznog duga Poreznoj upravi obratio radi otpisa kamata i odgodu plaćanja glavnice, ali da Porezna uprava nije odlučila o tom zahtjevu, a niti je ispoštovala prijedlog da nakon uplate određenog iznosa povuče prijedlog za ovrhu.

Pojašnjava kako je smatrao beskorisnim podnošenje pravnih lijekova ili tužbe radi šutnje administracije, smatrajući kako bi ti postupci imajući u vidu dotadašnje iskustvo trajanja predugo i od njih ne bi imao nikakve koristi.

Što se tiče postupanja Porezne uprave, odnosno prvotuženice u postupku ovrhe tvrdi da je, umjesto povlačenja prijedloga ustrajala na provedbi ovrhe u kojoj je ovrši dodatno oštećen pogreškom kod procjene nekretnine, odnosno njezine prodaje. Zbog navedenog smatra da postoji niz radnji prvotuženice koje su dovele do utužene štete, pa ih taksativno navodi (l.s. 505) tvrdeći da prvotuženica nije izvršila obveze iz pisma namjere, da je ignorirala njegov zahtjev za oprost duga i odgodu naplate, da nije donijela odluke o njegovoj žalbi protiv upravnog rješenja i tako mu uskratila pristup Upravnom sudu, propustila donijeti odluku povodom njegovog prijedloga Ustavnom sudu Republike Hrvatske za ocjenu ustavnosti Zakona o poreznom dugu i pogrešnoj prodaji njegove kuće u k.o. Drinovci.

U ovom dijelu tužitelj tijekom postupka dodatno (posebno na l.s. 506-510) problematizira i postupanje zaposlenika javne ustanove Nacionalni park Krka prilikom njegovih radnji kojima je želio privesti svrsi svoje nekretnine radi njihovog ekonomskog korištenja. U tom dijelu, posebno problematizira postupanje tadašnjeg Ministarstva zaštite okoliša i prostornog uređenja, odnosno građevinske inspekcije i Nacionalnog parka. Pojašnjava i da je u tom postupku u konačnici uspio pravnim putem utvrditi zakonitost svog postupanja, ali uz veliku materijalnu i financijsku štetu, te je zbog toga, zapravo i odustao od bilo kakvih djelatnosti na svojim nekretninama u Nacionalnom parku Krka.

Isto tako navodi da je u međuvremenu nad društvom FIDUCIA d.o.o. (ranijim prvotužiteljem) otvoren stečajni postupak, a zbog kojega je štetu trpio i sam tužitelj.

Konačno u dijelu obrazloženja ove presude koja se odnosi na zahtjeve tužitelja, treba reći, da je on tijekom postupka, do zaključenja glavne rasprave dostavio trideset i dva podneska (10. listopada 2023. – l.s. 222, 10. travnja 2014. – l.s. 225, 20. travnja 2014. – l.s. 230, 9. lipnja 2014. – l.s. 235, 16. lipnja 2014. – l.s. 339, 26. lipnja 2014. – l.s. 380, 14. srpnja 2014. – l.s. 395, 22. srpnja 2014. – l.s. 401, 21. kolovoza 2014. – l.s. 404, 30. lipnja 2014. – l.s. 406, 9. listopada 2014. – l.s. 413, 8. prosinca 2014. – l.s. 432, 5. siječnja 2015. – l.s. – 448, 31. ožujka 2015. – l.s. 452, 23. travnja 2015. – l.s. 462, 12. prosinca 2019. – l.s. 591, 27. prosinca 2019. – l.s. 632, 24. veljače 2020. – l.s. 651, 9. ožujka 2020. – l.s. 675, 11. ožujka 2020. – l.s. 680, 13. ožujka 2020. – l.s. 761, 11. studenog 2022. – l.s. 775, 7. veljače 2023. – l.s. 808, 1. ožujka 2023. – l.s. 817, 6. ožujka 2023. – l.s. 874, 7. ožujka 2023. – l.s. 888, 13. ožujka 2023. – l.s. 894, 17. travnja 2023. – l.s. 907, 22. travnja 2025. – l.s. 953, 5. svibnja 2025. – str. spisa 968, 20. kolovoza 2025- str. spisa 989 i 9. travnja 2026. – str. spisa 1043.

Tužitelja je nakon zaključenja glavne rasprave u spis dostavio podneske, ali ih sud nije uzeo u obzir s obzirom da se odluka u postupku donosi prema činjeničnom stanju utvrđenom u vrijeme zaključenja glavne rasprave.

U bitnom tužitelj opširno izlaže sve okolnosti, postupanja i propuste koje su, po njegovom shvaćanju tuženici napravili tijekom ishođenja dozvole za gradnju u Tribunj, te ovršnog postupka radi naplate mirovinskog i zdravstvenog osiguranja.

Dodatno iznesenim činjenicama tužitelj naširoko elaborira svoje viđenje funkcioniranja Republike Hrvatske kao države, te tvrdi da mu je šteta prouzrokovana, između ostalog zbog široko rasprostranjene korupcije za koju dijelom proziva i sud.

1.3. U odnosu na tužiteljeve zahtjeve prema tuženicama treba reći da je on tijekom postupka povukao tužbu (podnesak od 22. rujna 2025. na stranici 1015 do 1025), ali tuženici nisu pristali na povlačenje, pa je sud nastavio postupak i o zahtjevima tužitelja odlučio presudom.

2. Prvotuženica u pisanom odgovoru na tužbu (l.s. 122-123) iznosi protivljenje tužbe navodeći da je očito da se tužba temelji na odredbi čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine broj: 150/11 – dalje ZSDU) prema kojoj odredbi Republika Hrvatska odgovara za štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci

nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlasti u povjerenim poslovima državne uprave, a koja odredba da je identična odredbi čl. 13. prethodnog zakona. Ističe da je za postojanje javno pravne odgovornosti države za štetu u smislu citirane odredbe potrebno kumulativno ispunjenje tri pretpostavke: kao prvo nezakonit ili nepravilan rad tijela državne uprave, kao drugo postojanje štete koja je zbog toga nastala podnositelju i kao treće uzročna veza između prethodne dvije pretpostavke pri čemu je bitno dokazati da je nastala šteta neposredna posljedica nezakonitog ili nepravilnog rada tijela državne uprave, odnosno da šteta ne bi nastala da takvog rada nije bilo. Smatra da tužbi ne prileži niti jedan dokaz u prilog tvrdnji o nezakonitosti rada tijela državne uprave, pri čemu posebno napominje da su 1. siječnja 2008. županije, veliki gradovi i gradovi sjedišta županija preuzeli izdavanje građevinskih i lokacijskih dozvola i drugih akata vezanih za gradnju te provedbu dokumenata prostornog uređenja, a sukladno odredbama Zakona o prostornom uređenju i gradnji (Narodne novine broj: 76/07), a slijedom čega ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije.

Prvotужenica je svoj odgovor na tužbu dopunila podneskom od 13. lipnja 2013., a nakon što je tužitelj činjenično obrazložio zahtjev kojim od nje traži isplatu dodatnih 530.891,23 eura.

Iznosi prigovor nedostatka aktivne legitimacije u odnosu na tužitelja jer da osnovanost takvog prigovora proizlazi iz same dokumentacije koju je priložio tužitelj. Smatra da mu se aktivna legitimacija može priznati jedino u postupku izdavanja rješenja o izvedenom stanju Klasa: UP/1-350-05/13-02/763, Ur.br.: 2182/1-16-14-8 od 9. siječnja 2014. s obzirom da je upisan kao vlasnik kč.br. 389/7 k.o. Tribunj.

Ponovno ukazuje na odredbe čl. 14. ZSDU-a/11 odnosno čl. 13. ZSDU-a/01. Poziva se i na stav Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-IIIB 1373/2009 od 7. srpnja 2009. prema kojoj su naknadu štete prouzročene izdavanjem nezakonitih akata za gradnju dužni isplatiti županije, grad sjedište županije i veliki grad koji su takav nezakoniti akt izdali.

Ponavlja i tvrdnju da tužitelj u konkretnom slučaju nije ponudio niti jedan dokaz da se radi o nezakonitom ili nepravilnom radu službenika koji su izdavali sporne dozvole, slijedom čega se uopće ne može govoriti o uzročnoj vezi eventualne štete koja je nastala tužitelju i postupanja tijela državne uprave.

Smatra, da je tužitelj u spornom postupku, zapravo bespravni graditelj koji nije gradio u skladu s izdanim aktima za građenje, već je, radi ozakonjenja izvedenih objekata, ishodio rješenje o izvedenom stanju, a za izdavanje rješenja o izvedenom stanju uvjet nije bio pristup na javni put.

Ukazuje da je odredbom čl. 32. st.2. Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim zgradama propisano da 30% sredstava iz tog postupka predstavlja proračun jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalaze ozakonjena zgrada i služi za izradu prostornih planova, sanaciju područja zahvaćenih nezakonitom gradnjom te za poboljšanje infrastrukture prema programu koji donosi predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave. Kako je tužitelj naknadu uplatio 2014., to nije bilo moguće u trenutku podnošenja tužbe planirati gradnju potrebne prometnice.

Posebno navodi da tužitelj Zdravko Ivić nije podnositelj niti jednog od zahtjeva za izdavanje rješenja za građenje, potvrde glavnog projekta, niti rješenja o izvedenom stanju.

Tako je rješenje o izvedenom stanju zgrade na kč.br. 389/7 k.o. Tribunj ishodio Thorolf Huus iz Kraljevine Norveške, dok je akt protivno kojem su izvođeni radovi na navedenoj čestici izdan investitoru Ivi Cvitanu iz Tribunja uz napomenu da su izdani za gradnju na kč.br. 389/7 i 389/8 k.o. Tribunj.

Također, iz priloženih isprava da je vidljivo da zemljište za potrebe izgradnje javno prometne površine drugotuženici nije darovao tužitelj Zdravko Ivić, lokacijska dozvola za izgradnju puta izdana je za dijelove kč.br. 389/1, kč.br. 389/11, kč.br. 389/7, kč.br. 389/8 i kč.br. 392/1 sve k.o. Tribunj, dozvolu je ishodila Općina Tribunj, a tužitelj Ivić nije vlasnik niti jedne od parcela.

Nadalje, tvrdi da niti jedan od pravnih poslova čiji predmet bi bile navedene čestice nikada nije izvršen, niti je vidljivo da je za raspolaganje zemljištem ikada plaćen porez.

Neosnovano da tužitelj pravo na naknadu štete crpi iz činjenice da su drugim investitorima izdana rješenja o uvjetima građenja i potvrde glavnog projekta, a da nema pristupa do nekretnina, odnosno da Općina Tribunj nije ispunila svoju obvezu izgradnje put, za ocjenu koje tvrdnje je bitna činjenica da akti za građenje nisu izdani tužitelju, niti je tužitelj mogao ishoditi rješenje o promjeni investitora jer nije mogao dokazati pravo gradnje.

Tvrdi i da su investitori odstupili od izdanih dozvola, ne samo po obliku nego i broju izgrađenih objekata i njihovom smještaju, pa su se u trenutku stupanja na snagu Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim objektima smatrali bespravnom gradnjom.

Ukazuje i na rješenje Jedinog upravnog odjela Općine Tribunj od 4. travnja 2008. te izvod iz katastra od 3. rujna 2008. iz kojih proizlazi da investitori spornih objekata nisu mogli ishoditi uporabnu dozvolu, ne radi činjenice da nije izgrađena prometnica, nego radi toga jer nisu gradili prema izdanim rješenjima uvjetima građenja, pa je neodlučno je li Općina Tribunj izgradila sporni pristupni put.

U odnosu na komunalni doprinos, navodi da je prema odredbi čl. 23. (31.) Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" br. 36/95., 109/95., 21/96., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 26/03. - službeni pročišćeni tekst, 82/04., 110/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 153/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 56/13., 94/13., 153/13., 147/14., 36/15., 68/18. - dalje ZKG) moguće da obveznik plaćanja komunalnog doprinosa sam snosi troškove izgradnje i uređenja objekata komunalne infrastrukture, pa i pristupnog puta, te da mu se ti troškovi priznaju u iznos komunalnog doprinosa pod uvjetom da o tome postoji upravni ugovor s jedinicom lokalne samouprave, kojega, u konkretnom slučaju, nema.

U dopuni odgovora na tužbu, prvotuženica napominje da tužitelj u spis nikada nije dostavio ugovore o kreditu namijenjene realizaciji sporne gradnje, a koje spominje kao jednu od osnova naknade štete, pa se ne zna o kojim se kreditima radi, kome su odobreni, za koju namjenu i pod kojim uvjetima.

Što se tiče navodne prinudne prodaje stanova po nižim cijenama, prvotuženica smatra da za prodaju tih nekretnina nisu ispunjene bilo kakve zakonske pretpostavke (jer stanovi nemaju potrebne dozvole) pa bi prodaja predstavljala kazneno djelo.

Konačno, zaključuje da problemi sa spornom investicijom nisu nastali kao posljedica nezakonitog postupanja upravnih tijela, nego činjenice da investitori nisu radili po važećim propisima i izdanim aktima, za što ne može biti odgovorna prvotuženica, a takvo postupanje investitora protivno je i dužno pažnji dobrog gospodarstvenika kojim stupnjem pažnje su morali postupati investitori.

2.1. Drugotuženica u pisanom odgovoru na tužbu (l.s. 124-126) osporava tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev. Prvenstveno ističe da je tužba općenita i nerazumljiva jer da ne sadrži činjenice iz kojih bi bilo vidljivo nezakonito postupanje ovog tuženika, a niti o tome, uz tužbu prileže dokazi.

Također, ističe da iz same tužbe i njoj priloženih dokaza nije vidljivo niti da bi tužitelj i društvo FIDUCIA d.o.o. bili investitori u postupku u kojem da su navodno pretrpjeli štetu.

Naglašava da tuženica nije imala nikakav utjecaj na poslovne odnose tužitelja (investitora) i trećih osoba koje su bile vlasnice nekretnina i stranke u postupku izdavanja uvjeta uređenja prostora i građevnih dozvola za gradnju stambenih objekata. Drugotuženica da nema nikakve veze, niti utjecaja na reguliranje tih poslovnih odnosa kao ni poslovni rizik takve investicije, prvenstveno s obzirom da se radi o postupanju poduzetnika u gospodarstvu, odnosno građevinskoj djelatnosti.

Posebno se očituje na nekoliko konkretnih navoda iz tužbe, pa tako u odnosu na činjenicu darovanja zemljišta radi rješavanja pristupnog puta ističe da je povodom zahtjeva fizičkih osoba, mještana Tribunja za sklapanjem ugovora o darovanju dijela nekretnina, radi formiranja javnog puta pravodobno postupao.

Ističe da je nakon podnošenja zahtjeva tih osoba 11. prosinca 2007. proveo zakonom propisani postupak na način da je prijedlog raspravljen pred Općinskim poglavarstvom koje je sjednicu održalo 21. prosinca 2007. i na kojoj je utvrđeno da prijedlog ugovora nije potpun zbog nedostataka u tekstu, radi čega je raspravljanje o tome odgođeno za sljedeću sjednicu. Smatra da su nadležna tijela drugotuženice postupala u kratkom roku, te da je u ostalom ugovor o darovanju nekretnina sklopljen, te da nema govora o zlonamjernim protupravnim radnjama drugotuženice.

Netočnim ocjenjuje i tvrdnje tužitelja da bi drugotuženica odugovlačila s postupkom ishodovanja lokacijske dozvole za navedeni pristupni put a koji je postupak vođen po zahtjevu investitora – fizičkih osoba Blagodara Jabuke i drugih, već da je upravo suprotno drugotuženica aktivno i angažirano sudjelovala u tom postupku pred nadležnim Upravnim odjelom za prostorno uređenje i gradnju Šibensko-kninske županije, te se po angažiranom punomoćniku čak i odrekla prava na žalbu, sve kako bi lokacijska dozvola čim prije postala pravomoćna.

Što se tiče obračuna i plaćanja komunalnog doprinosa navodi da je u cijelosti postupala sukladno Odluci o komunalnom doprinosu, pri čemu ne spori da su investitori - fizičke osobe, mještani Tribunja Blagodar Jabuka i drugi većim dijelom platili komunalni doprinos, ali navodi da ukupan obračunati iznos tog doprinosa nije plaćen u zakonskom roku radi čega je pokrenuti i ovršni postupak.

Ukazuje i na činjenicu da su investitori u gradnji objekata postupali nezakonito, te radove izvodili suprotno idejnom projektu dostavljenom radi obračuna komunalnog doprinosa, radi čega je drugotuženica investitore prijavila građevinskoj inspekciji.

Isto tako na način postupanja investitora da ukazuje i činjenica da je tužitelj kao punomoćnik investitora – fizičkih osoba, mještana Tribunja, kao sredstvo osiguranja naplate komunalnog doprinosa, drugotuženici dostavio nepravilno popunjene bjanko zadužnice koje su zapravo nenaplative, zbog čega je pokrenut i ovršni postupak.

Nadalje, a u odnosu na uređenje komunalne infrastrukture navodi da su neosnovane tvrdnje da bi drugotuženica postupala na štetu tužitelja i investitora, već je postupano sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu prema kojima se svi zahvati u prostoru koji se tiču projekata u izgradnji komunalne infrastrukture realiziraju temeljem planova i programa za svaku tekuću godinu i za koje moraju biti osigurana sredstva u proračunu. Pogrešnim ocjenjuje tvrdnju tužitelja da bi se njegov projekt i priključenje na javnu vodovodnu mrežu trebao realizirati isključivo iz komunalnog doprinosa koji je uplaćen, jer se takvoj vrsti zahvata ne može pristupiti bez utvrđenog plana, a osim toga, radi se i o izvođenju javnih radova za koje je potrebno provesti postupak prema odredbama Zakona o javnoj nabavi.

U odnosu na priključenje na vodovodnu mrežu pojašnjava da je prethodno trebalo realizirati projekt izgradnje magistralnog cjevovoda u dijelu Tribunj (Uljara-Sovlje), koji je projekt drugotuženica realizirala sa društvom Vodovod i odvodnja d.o.o. Šibenik i to također prema odredbama Zakona o javnoj nabavi, što znači da se takav projekt nije mogao provoditi ad hoc i isključivo i samo u pojedinačnom interesu

tužitelja kao investitora nego uzimajući u obzir zahtjeve ukupnih potreba za prostornim uređenjem infrastrukturnih objekata.

Također poriče i navode da drugotuženica nije zakonito postupala u postupku izdavanja rješenja o visini naknade za priključenje na komunalnu vodnu građevinu, već je upravo suprotno sve zahtjeve tužitelja, odnosno investitora pozitivno riješio donoseći potrebna rješenja u zakonom razumnom propisanom roku.

Tuženici su svoje činjenične navode i očitovanja na zahtjeve tužitelja iznijeli i u podnescima od 13. lipnja 2014. (l.s. 237-338), 20. lipnja 2014. (l.s. 343-379), 7. siječnja 2015. (l.s. 446-447), 29. ožujka 2016. (l.s. 526-527), 18. listopada 2016. (l.s. 564-565), 9. listopada 2025. (str. spisa 1027-1030) i 10. listopada 2025. (str. spisa 1031-1034).

Tijekom cijelog postupka i tuženici ustraju u svom protivljenju navodima tužitelja i njegovim zahtjevima.

Tako prvotuženica prvenstveno ističe prigovor promašene pasivne legitimacije kao i prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja.

Poriče da bi bilo propusta u postupanjima državnih tijela, te da nisu ostvarene pretpostavke za odgovornost za štetu Republike Hrvatske zbog rada tijela državne uprave.

Drugotuženica Općina Tribunj u cijelosti ustraje u svojim navodima da ni na koji način nije onemogućila tužitelja u provođenju radnji od investicije u Tribunju, prvenstveno u ishodu dokumenta građenja.

Ponavlja navode da je postupala u skladu s važećim propisima, odnosno zakonima i podzakonskim aktima, dokumentima prostornog uređenja, te sukladno vlastitim aktima i odlukama njenih tijela kao jedinice lokalne (područne) samouprave.

3. U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Anicu Mejić Sidić (l.s. 484-485), Željka Šaina (l.s. 485-486), Ilka Čurića (l.s. 551), Marka Maglova (l.s. 552) i Nikicu Cukrova (str. spisa 899-900), te tužitelja kao stranku (l.s. 478-480).

Pregledana je i brojna dokumentacija priložena spisu: dopis Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 22. rujna 2008. (l.s. 13-16), lokacijsku dozvolu od 17. rujna 2008. (l.s. 17), ugovor o darovanju od 11. prosinca 2007. i aneks od 21. kolovoza 2008. (l.s. 17), skicu katastarskog plana (l.s. 18), kupoprodajne ugovore od 25. listopada 2007. i 1. ožujka 2010. (l.s. 19-21), skicu premjeravanja (l.s. 22), zapisnik Općine Tribunj komunalnog redarstva od 17. lipnja 2008. (l.s. 23), naloge za plaćanje (l.s. 24-25), obavijesti o tehničko-tehnološkim uvjetima i suglasnost Vodovoda i odvodnje d.o.o. Šibenik od 11. lipnja 2012. (l.s. 26-28 i 80-82), zahtjeve za izdavanje lokacijskih dozvola i rješenja o uvjetima građenja (l.s. 35-42 i 89-91), rješenja o uvjetima građenja (l.s. 43-46), predugovore o kupoprodaji nekretnina (l.s. 47-50), zaključke Općinskog poglavarstva Općine Tribunj (l.s. 51-55 i 96-99), rješenje Upravnog odjela za prostorno uređenje i gradnju od 30. ožujka 2009. (l.s. 56), potvrdu glavnog projekta od 13. ožujka 2009., 22. listopada 2008., 9. rujna 2008. (l.s. 59-66), Aneks ugovora o darovanju od 21. kolovoza 2008., predugovore o kupoprodaji nekretnina (l.s. 92-95), lokacijske dozvole i rješenja o uvjetima gradnje (l.s. 100-107), potvrde glavnog projekta (l.s. 108-113), ugovor o darovanju od 11. prosinca 2007. (l.s. 127), dopis Hrvatskih voda od 5. ožujka 2008. (l.s. 128), zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole (l.s. 129), poziv za 20. sjednicu Općinskog poglavarstva Općine Tribunj (l.s. 130), prijedlog zapisnika sa 20. sjednice Općinskog poglavarstva Općine Tribunj (l.s. 131-132), dopis ZOU Darija Silov i Ivan Milin načelniku Općine Tribunj od 3. svibnja 2008. (l.s. 133), lokacijsku dozvolu (l.s. 134-136), rješenja o komunalnom doprinosu od 4. veljače 2009. (l.s. 137-138), 10. siječnja 2011. (l.s. 139-140), 4. veljače 2009. (l.s. 141-142), 26. siječnja 2011. (l.s. 143-144), 4. veljače 2009. (l.s. 145-146 i 147-148), dopis Općine Tribunj Blagodaru Jabuci od 26. rujna 2011. (l.s. 151), dopis Upravnog odjela za prostorno

uređenje i gradnju Šibensko-kninske županije od 16. prosinca 2010. (l.s. 152-153, 160-161, 167, 169, 179 i 181), rješenje o uvjetima građenja od 15. ožujka 2010. (l.s. 153-156), obavijest Općine Tribunj od 26. rujna 2011. (l.s. 158), kartice kupca (l.s. 158-159, 182, 189-192), zamolba za odobrenje obročnog plaćanja komunalnog doprinosa (l.s. 159), rješenje o uvjetima građenja od 10. prosinca 2010. (l.s. 162-165), potvrda Općine Tribunj, općinskog načelnika od 7. siječnja 2009. (l.s. 167), rješenje o uvjetima građenja od 19. travnja 2010. (l.s. 171-174), rješenje o komunalnom doprinosu (l.s. 175-176), obavijest od Općine Tribunj (l.s. 176), potvrda Općine Tribunj (l.s. 177), rješenje o komunalnom doprinosu (l.s. 180-181), obavijest Općine Tribunj od 26. rujna 2011. (l.s. 183), rješenje o komunalnom doprinosu (l.s. 183-184), rješenje o uvjetima građenja (l.s. 184-187), dopis Općine Tribunj odvjetničkom uredu Mrdeža od 27. listopada 2011. (l.s. 193), prijava građevinskoj inspekciji od 8. prosinca 2010. (l.s. 194-195), preslika bjanko zadužnica (l.s. 196-198), ugovor o financiranju radova na izgradnji objekta dio magistralnog cjevovoda Vodice-Ivinje u dijelu Tribunj (uljara Sovje) od 10. srpnja 2007. (l.s. 199), dodatak ugovoru o financiranju radova na izgradnji objekta dio magistralnog cjevovoda od 24. prosinca 2008. (l.s. 200), ugovor o financiranju radova na izgradnji objekta vodovodna mreža u ulici Križine u Tribunju (l.s. 201), ugovor o sanaciji ulice Križine u Tribunju (l.s. 202-204), zahtjev za doznaku sredstava po ugovoru (l.s. 204-205), zahtjev za vodovodni priključak od 12. lipnja 2012. (l.s. 207), obavijest o tehničko-tehnološkim uvjetima i suglasnost od 21. lipnja 2012. (l.s. 208, 216, 217 i 220), potvrde Općine Tribunj od 19. veljače 2013. (l.s. 210, 214, 218 i 221), rješenje o naknadi za priključenje na komunalnu vodnu građevinu od 3. srpnja 2012. (l.s. 212, 213 i 216), rješenja o izvedenom stanju i uvjetima građenja (l.s. 241-318), ZK izvatici (l.s. 322-338), zapisnici o očevidu Upravnog odjela za prostorno uređenje i gradnju Šibensko-kninske županije s fotografijama lica mjesta (l.s. 343-379), pismo namjere Porezne uprave, Područni ured Šibenik od 4. ožujka 2011. (l.s. 409), nalog za plaćanje (l.s. 410), odluku Vlade Republike Hrvatske od 26. ožujka 2004. (l.s. 416), rješenje Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 29. svibnja 2006. (l.s. 417-419), rješenje o obustavi postupka od 1. prosinca 2003. (l.s. 420-421), rješenje Prekršajnog suda u Šibeniku broj G-3164/03 od 18. travnja 2006. (l.s. 422), rješenje Prekršajnog suda u Šibeniku broj G-1508/03 od 25. prosinca 2003. (l.s. 423), dopis tužitelja od 19. kolovoza 2003. (l.s. 434), dopis JUNP Krka od 26. kolovoza 2003. (l.s. 435), zahtjevi za izdavanje uvjeta zaštite prirode od 7. studenog 2003., 24. prosinca 2003. i 4. veljače 2004. (l.s. 436, 438-440 i 442-444), priopćenja Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 15. prosinca 2003. i 20. veljače 2004. (l.s. 437 i 441), prijedlog tužitelja od 6. listopada 2003. (l.s. 445), prijedlog tužitelja Ustavnom sudu RH od 21. svibnja 2014. (l.s. 459-460), elaborati procjene vrijednosti nekretnine (l.s. 466-470), rješenje Uprave za inspekcijske poslove od 11. studenog 2003. (l.s. 519-520), zaključak o obustavi postupka od 1. prosinca 2003. (l.s. 521-522), presudu Općinskog suda u Šibeniku, Stalna služba u Kninu, poslovni broj 39K-114/15 (l.s. 533-536), presuda Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj KŽ-115/16 (l.s. 537-538), zaključak Općine Tribunj od 28. studenog 2009. (l.s. 543), poruka elektroničke pošte od 25. studenog 2014. (l.s. 547-548), odluka o komunalnom doprinosu Općine Tribunj (l.s. 556-558), obračun kamata (l.s. 559-563), povijesni izvadak iz sudskog registra (l.s. 576-580), rješenje Općinskog suda u Šibeniku, poslovni broj 18 Ovr-382/2019 (l.s. 623-625), rješenje Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj Ovr-650/15 (l.s. 626-627), potvrda o visini duga od 22. travnja 2011. (l.s. 629), zaključak Općinskog suda u Šibeniku, Stalna služba u Kninu, poslovni broj Ovr-550/15 (l.s. 630), sporazumi od 26. travnja 2012. (l.s. 686, 687, 689 i 690), punomoć (l.s. 692-693), ugovor o darovanju (l.s. 694), kupoprodajni ugovor (l.s. 695, 698 i 699), aneks kupoprodajnog ugovora (l.s. 700), kupoprodajni ugovor

(l.s. 701-702), opomena pred tužbu (l.s. 704), kupoprodajni ugovor (l.s. 706), ugovor o zajmu (l.s. 707-708), potvrda (l.s. 709), punomoć (l.s. 711), brisovno očitovanje (l.s. 712-713), potvrda (l.s. 714), punomoći (l.s. 715-720), priznanica (l.s. 721), brisovno očitovanje (l.s. 725-726), izjava (l.s. 727), potvrda (l.s. 728), poruke elektroničke pošte (l.s. 729-730), aneks ugovora o darovanju (l.s. 731-732), stanje računa poreznog obveznika (l.s. 733), završno izvješće glavnog nadzornog inženjera (l.s. 734-747), rješenja Vodovod i odvodnja d.o.o. Šibenik (l.s. 748-749), nalog za plaćanje (l.s. 750-751), ugovori o pravu građenja (l.s. 752-757), izjave (l.s. 758-759), dopisi Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja (l.s. 791 i 793), dopisi tužitelja (str. spisa 792, 794, 795, 797-799), tužba Upravnom sudu (l.s. 800-804), odgovor na tužbu Ministarstva gospodarstva i održivog razvoja (l.s. 828-842) i dopis tužitelja (l.s. 851-854 i 855).

4. Sud nije provodio ostale dokaze predložene po strankama, prvenstveno po tužitelju, smatrajući da oni nisu nužni u ovom postupku.

Naime, sud smatra da je iz provedenih dokaza jasno da ne postoji osnova tužiteljevog zahtjeva, odnosno da ni prvotuženica ni drugotuženica svojim postupanjem nisu tužitelju uzrokovale štetu na način kako on to tvrdi tijekom postupka.

5. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

6. Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. – dalje ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

7. Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

8. U konkretnom slučaju predmet spora je tužiteljev zahtjev za naknadu štete zbog nezakonitog rada tijela državne uprave.

Pritom se, činjenično, zahtjev odnosi na radnje upravnih tijela u dva različita postupka postupka.

Prvi se odnosi na postupanje prvotuženice i drugotuženice u postupku ishođenja uvjeta za gradnju kuća radi daljnje prodaje na lokaciji u Tribunju, radi čega traži da mu tuženice solidarno isplate iznos od 796.336,85 eura.

Dodatno tome, od prvotuženice traži i isplatu dodatnih 530.891,23 eura zbog nezakonitog postupanja Porezne uprave kao ovrhovoditelja u postupku pred Općinskim sudom u Kninu (sada Stalne službe Općinskog suda u Šibeniku).

U tom dijelu navodi i postupanje djelatnika Nacionalnog parka Krka koju su provodili radnje nakon što je ovdje tužitelj, po vlastitim navodima, sanirao pristupne puteve do svojih nekretnina u koje je namjeravao investirati radi bavljenja turizmom (list spisa 506 do 525).

9. Svjedokinja Anica Mejić Sidić na ročištu od 2. veljače 2016. (l.s. 484-485) u bitnome navodi da je zaposlenica Upravnog odjela za prostorno uređenje šibensko-kninske županije. U odnosu na konkretan slučaj iskazuje i da je u vrijeme podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvola za građenje na snazi bio Prostorni plan Grada Vodice koji je obuhvaćao i Općinu Tribunj, kao i Zakon o prostornom uređenju sukladno kojem je u prostornom planu bila propisana obveza neposrednog pristupa na javnu površinu i to prilikom ishodovanja lokacijske dozvole. To je zapravo bio uvjet izdavanja te dozvole, a u praksi je inicijativa za formiranje takvih puteva bio u nadležnosti jedinica lokalne samouprave.

Međutim, da bi se postupak ubrzao, stranke su na sebe preuzimale tu obvezu pa bi podnosile zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole na ime općine ili grada, pri čemu upravno tijelo nije ulazilo u međusobne odnose investitora i jedinica lokalne samouprave, već je bilo bitno da podnositelj zahtjeva ima ovlaštenje, najčešće punomoć. Širina i dužina pristupnih puteva regulirana je prostornim planom, ali se događalo da bi projektant, bez provjere prostornog plana izrađivali nacрте zbog čega bi takvi projekti bili odbijeni uslijed neusklađenosti s tim planom.

Na posebna pitanja tužitelja navodi da je zakonom bilo propisano da građevina mora imati pristup na javnu površinu, a prostornim planom su razrađivani daljnji uvjeti, pa tako i je li dovoljno pravo služnosti, ili pristup mora biti izravan. U konkretnom slučaju građevina je sukladno prostornom planu morala imati izravan pristup javnom putu. Zakon o prostornom uređenju je u tom dijelu bio izmijenjen tako što je iz teksta brisana riječ pristupa na javnu površinu, ali su odredbe Prostornog plana Grada Vodica ostale neizmijenjene, s tim da je u međuvremenu i Općina Tribunj dobila svoj Prostorni plan.

Što se tiče širine pristupnog puta, po njenom sjećanju, put duljine veće od 100 m trebao je biti širok 9m, a onaj do 100 m mogao je biti širine 3,5 m uvećano za 1,5 m nogostupa. Iskazuje da joj nisu poznati detalji tužiteljevog predmeta, ali na pitanja odgovara da se lokacijska dozvola ne bi izdala ako u prerisu katastra nije bio ucrtan put koji je imao svoj broj. Nakon što su joj predložene tužiteljeve lokacijske dozvole od 28. rujna 2007. i potvrda glavnog projekta od 22. listopada 2008. navodi da može potvrditi podatke o površinama lokacijskih dozvola, ali da nije sudjelovala u radnjama vezanim uz glavni projekt, zbog čega da ne zna zašto je došlo do izmjena u površinama, a da do takve izmjene u principu ne bi trebalo doći. Pojašnjava da u lokacijskoj dozvoli nije istaknuta ukupna bruto površina, već tlocrtna površina jedne, u pravilu najveće etaže, dok se ukupna površina utvrđuje prema idejnom projektu.

Potvrđuje i da je došlo do izmjene propisa nakon izdavanja građevinske dozvole koja je omogućavala da za objekte do 400m² nije potrebno ishoditi lokacijsku dozvolu, a prijelazne i završne odredbe zakona propisivale su da za one objekte za koje je izdana lokacijska dozvola može biti ishođena potvrda glavnog projekta umjesto građevinske dozvole, a umjesto uporabne dozvole potvrda završnog izvješća nadzornog inženjera, dok za objekte iznad 400m² nužna je uporabna dozvola. Izračun bruto površine nekretnine radio se po odgovarajućem Pravilniku.

Na posebna pitanja tuženika odgovara da obavijest ministricе nije obvezujući, već se u praksi koristila kao tumačenje. Nadalje, odgovara da završno izvješće koje izrađuje nadzorni inženjer sadrži podatke o izgrađenoj građevini koja mora biti izgrađena u skladu s glavnim projektom. Po njenim saznanjima nije bilo uložених žalbi u postupcima koje spominje tužitelj, s tim da su podnositelji zahtjeva bile fizičke osobe zastupane po tužitelju, pri čemu ističe da joj nije bilo poznato tko je zapravo investitor.

Na posebno pitanje drugotuženika odgovara da se zahtjev za izdavanje dozvola rješava onom brzinom kojom je uredno kompletiran.

9.1. Svjedok Željko Šain na istom ročištu (l.s. 485-486), kao zaposlenik Zavoda za prostorno uređenje Šibensko-kninske županije navodi da bez uvida u konkretan pregled ne može govoriti o detaljima, a nakon što je upoznat s predmetom spora, u pogledu prigovora koji se odnosi na lokacijsku dozvolu za formiranje puta navodi da je Prostornim planom Grada Vodice bilo propisano da građevina mora imati neposredni kolni pristup na javnu prometnu površinu, s tim da je podnositelj zahtjeva bio dužan priložiti i idejni projekt ovlaštenog projektanta, nakon čega bi se ocjenjivala prihvatljivost projekta i usklađenost s prostornim planom.

Na posebna pitanja tužitelja odgovara da kod njega nitko od sudionika sporne investicije ili iz Općine Tribunj nije dolazio na usmene konzultacije ili tražio informacije o tome. Nadalje, pojašnjava da se u lokacijskoj dozvoli obračunava površina jedne etaže a u potvrdi glavnog projekta se zbrajaju površine svih etaža, pa je vjerojatno tako utvrđena bruto površina projekta od oko 500m². Bitan parametar lokacijske dozvole je i koeficijent izgrađenosti građevine koji se utvrđuje na temelju idejnog projekta i ograničen je s obzirom na veličinu parcele i prostorni plan. Navodi da ne može konkretno odgovoriti na pitanje tužitelja zbog čega je došlo do razlike u površinama kod izdavanja lokacijskih dozvola, te razlike u površinama u lokacijskim dozvolama i potvrdi glavnog projekta, a jedino da može pretpostaviti da je do razlike došlo zbog uračunavanja potkrovlja, pri čemu tu napominje izmjene Zakona o prostornom uređenju od 1. listopada 2007., uslijed kojih je moglo doći do razlike u odnosu na prethodno izdane lokacijske dozvole.

Također ističe da površine nije utvrđivalo upravno tijelo, već ih je morao utvrditi ovlašteni projektant, a referent u upravnom odjelu je te obračune samo kontrolirao. Nadalje, na pitanje tužitelja odgovara da bez uvida u konkretan spis ne može odgovoriti je li praksa takvog obračuna bila stalna s obzirom na činjenicu da je u konkretnom slučaju projektant obračunao površinu za tri objekta, a referent je dva takva predmeta vratio radi izmjene obračuna površina. Objašnjava da je pravomoćna i konačna lokacijska dozvola osnova koja se mora poštivati, pa kad se izdaje potvrda glavnog projekta gabariti i položaj objekta na nekretnini moraju biti u skladu s tom dozvolom.

Isto tako navodi da se lokacijskom dozvolom zapravo utvrđuje tlocrtna površina, položaj građevine na nekretnini, te broj etaža, pa se glavnim projektom te karakteristike ne mogu mijenjati, niti se može izdati potvrda glavnog projekta za potkrovlje ako ono nije bilo predviđeno idejnim projektom i lokacijskom dozvolom.

Navodi da se na potvrdu glavnog projekta ne može podnijeti žalba, jedino ukoliko se ta potvrda ne izda donosi se rješenje na koje se stranke mogu žaliti.

Na posebno pitanje navodi da se ne sjeća predočene obavijesti i upute Ministarstva graditeljstva, te da ih je bilo više u spornom vremenu kada je mijenjan zakon, međutim, bez obzira na upute i tumačenja da su upravna tijela kod izdavanja dokumenata građenja dužna postupati u skladu sa Zakonom i Prostornim planovima kao podzakonskim aktima, te da u Prostornom planu Grada Vodica i u vrijeme davanja njegova iskaza postoji obveza osigurati neposredni pristup na javnu prometnu površinu. Po njegovom sjećanju taj se pristup može osigurati i putem prava služnosti, ali samo iznimno i to za već postojeće građevine, odnosno kod rekonstrukcija, jer da je tako propisano Prostornim planom.

Kada mu je predočena kopija katastarskog plana iskazuje da je na njoj vidljivo da se predložen formiranje puta spaja na javnu prometnicu, što je jedino bitno, a uz zahtjev za formiranje puta radi spajanja sa javnom prometnicom, trebalo je dostaviti izvadak iz zemljišnih knjiga kojom se dokazuje status javne prometnice.

Odgovara da osobno nije primao stranke, već su to činili referenti, te da se ne sjeća kolika je trebala biti širina puta prema Prostornom planu Grada Vodica, kao i da nema saznanja o geodetskim snimcima koje je tužitelj izrađivao radi formiranja puta.

9.2. Svjedok Ilijo Čurić, zaposlenik Volksbank u svom iskazu s ročišta od 4. listopada 2016. (l.s. 551) navodi da je ta banka sudjelovala u projektnom financiranju i da je tužitelj bio njihov klijent i da je radi investicije u gradnji ukupno šest vila osnovao društvo FIDUCIA d.o.o.

Banka je financirala prve tri vile odobrenim kreditom, pa kada je realizacija tog objekta uspjela, da je kreditnom odboru dano pozitivno mišljenje za izgradnju još tri vile. Međutim, da su tada nastali problemi za klijente, iskazuje da se radilo o tome da je Općina obračunala veću površinu izgrađenih objekata što je za posljedicu imalo

primjenu drugačijih propisa na te građevine, te da je bilo problema sa pristupnim putem za realizaciju drugog projekta.

Navodi da se, zbog nepostojanja puta nisu mogle dobiti lokacijske dozvole, a onda niti realizirati drugi kredit. On da je kontaktirao tužitelja, ali da ovaj nije uspio riješiti problem, pa nije realiziran kredit za gradnju druge tri vile.

Ističe da je tužitelj banci davao na uvid svoju komunikaciju s Općinom, te da je rješavanje problema puta trajalo nekih 6-9 mjeseci, ali tada je već nastupila gospodarska kriza, banka je promijenila kreditnu politiku i više nije odobravalala takve kredite.

9.3. Svjedok Marko Maglov na istom ročištu (l.s. 552) navodi da je vlasnik tvrtke koja se bavi projektiranjem između ostalog, puteva i cesta. Sjeća se da je tužitelj došao sa zahtjevom da mu se projektira cesta kao prilazni put objektima, za koje se ne sjeća jesu li već bili izgrađeni ili su se trebali graditi. Navodi da Općina Tribunj tada još nije imala urbanistički plan uređenja, pa nije bila definirana širina ceste, ali da se ne sjeća je li bilo potrebe da se projekt koji je napravljen naknadno mijenja i iz kojih razloga.

Na pitanje tužitelja je li bila tražena određena širina pristupnog puta, odgovara da je širina takvog puta obično bila 3,5 m ceste uvećano za širinu nogostupa od 1,5 m, ali ako nije postojao urbanistički plan uređenja, ako jest onda je širina bila definirana tim planom. Nadalje, tvrdi da se ne sjeća je li projektom određena jedna širina pa naknadno traženo njeno povećanje, ali da bi se to moglo utvrditi uvidom u projektnu dokumentaciju.

9.4. Svjedok Nikica Cukrov saslušan na ročištu od 12. travnja 2023. (str. spisa 899-900) u uvodu svog iskaza navodi da u cijelosti ostaje kod svojih tvrdnji s ročišta od 8. veljače 2023.

Sud najprije pojašnjava da je imenovani svjedok na tom ročištu doista saslušan, ali se naknadno utvrdilo da dostava poziva tužitelja za to ročište nije bila uredna pa je svjedok pozvan i saslušan na ročištu od 12. travnja 2023.

Prema navodima svjedoka Cukrova upravo je on imao kontakt s kupcima nekretnina u Tribunju koji su iz Norveške te je zapravo posredovao u spornoj investiciji. U odnosu na samu kupoprodaju ističe da nema detaljnijih saznanja, ali koliko zna da je tužitelj Zdravko Ivić kupio zemljište radi izgradnje obiteljskih kuća, a da je prodavatelju zemljišta trebao platiti novcem od prodaje tih kuća iako je moguće da je dio kupoprodajne cijene platio i ranije. Navodi da su kupci iz Norveške dio cijene platili unaprijed čime se financirala izgradnja, a da ne zna je li investitor bio Zdravko Ivić ili njegovo trgovačko društvo.

Na posebno pitanje o eventualnim problemima s ulaganjem odgovara da je prema riječima tužitelja Ivića, taj tužitelj Općini Tribunj ustupio zemljište za put jer je to bio problem kod izgradnje kuća, međutim da ne zna je li prekoračen rok dovršetka projekta, te ako jest zbog čega. Jedino da mu je tužitelj rekao da je zbog kašnjenja nekakvih dozvola banka odustala od financiranja projekta.

Navodi i da mu je poznato da su Norvežani kupili tri dovršena objekta, tamo je 16 apartmana, dok za druge zgrade ne zna. Misli da je dovršene objekte prodao Zdravko Ivić, te da zna da bi upravo on s kupcima potpisao ugovor.

Pojašnjava da je cijeli projekt u jednom trenutku zastao, a ono što je dovršeno, napravljeno je najviše zahvaljujući novcu kupaca koji su objekte plaćali u vrijeme dok nisu bili dovršeni, pa su onda radovi privedeni kraju tim novcem, ukupno 16 apartmana.

Odgovara kako se ne može sjetiti koliki je iznos investicije, te za koji iznos je prodan dio nekretnina.

Odgovara da u samom poslu nije sudjelovao od samog početka, te da je pomogao Iviću i jednom svom prijatelju iz Norveške, koji je "ušao u taj posao", te da

je upravo taj njegov prijatelj, kada su počeli problemi, platio šest apartmana i omogućio nastavak radova.

Nadalje, tvrdi i da se ne sjeća da je postojao problem vezan uz plaćanje komunalnog doprinosa, te da zna da su taj komunalni doprinos platili kupci iz Norveške i to da bi mogli dovršiti projekt. Taj plaćeni komunalni doprinos da je kasnije odbijen od kupoprodajne cijene, a da je u trenutku tog plaćanja bilo izgrađeno najmanje dvanaest od šesnaest, odnosno osamnaest apartmana koliko ih je ukupno.

U poslu da je posredovao Hans Bjerregar koji je i sam kupio četiri apartmana, te da je to radio za proviziju, s tim da je svoje obveze podmirivao uredno.

Na posebna pitanja tužitelja odgovara da su mu poznate osobe pod imenom Ivan Marinac i Luka Berković koji da su tužitelju posudili novac i stavili zabilježbe na nekretninama, on da im ništa nije plaćao, već im je nosio Bjerregarov novac.

Na daljnje posebno pitanje tužitelja tko je u tom poslu bio investitor, odgovara riječima "valjda je to tužitelj".

Nadalje, na posebno pitanje drugotuženice ponavlja navod da mu je tužitelj Ivić rekao da je Općini Tribunj radi pristupnog puta ustupio neko zemljište, ali da niti time nije riješio problem. Konačno, na posebno pitanje suda odgovara da bi tužitelj Ivić bio vlasnik nekog trgovačkog društva, da su se radovi na nekretninama izvodili preko tog trgovačkog društva i da su na društvo glasile sve dozvole.

10. Tužitelj Zdravko Ivić saslušan kao stranka na ročištu od 6. listopada 2015. (l.s. 478-480) navodi da je 2007. započeo s projektom izgradnje manjih kuća te da je na sugestiju Volksbank radi provođenja investicije registrirao trgovačko društvo FIDUCIA d.o.o., te kupio kč.br. 392/1 k.o. Tribunj površine 1850 m² i nakon pribave lokacijske dozvole isplatio kupoprodajnu cijenu. Nadalje, da je u kolovozu i rujnu 2007. na inicijativu banke zaključio predugovore i dogovorio isplatu kupoprodajne cijene nakon ishodovanja lokacijske dozvole i za kč.br. 389/1, 389/7., 389/11 i 389/17, sve k.o. Tribunj čime su formirane četiri parcele radi izgradnje četiri objekta.

Međutim, da se tada promijenila praksa u izdavanju lokacijske dozvole, te se tražilo da nekretnina ima pristup javnoj površini, slijedom čega da je on dogovorio s vlasnicima zemljišta, da se radi formiranja puta, Općini Tribunj daruje zemljište, sačinio ugovor o darovanju i podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole za izgradnju tog puta s priloženim geodetskim snimkom. Međutim da ga je načelnik Općine obavijestio da Općinsko poglavarstvo nije prihvatilo predloženi ugovor o darovanju jer da njime nije određen obveznik plaćanja poreza. Ipak, da je predloženi ugovor prihvaćen u veljači 2008. što on smatra namjernim odugovlačenjem.

U odnosu na podneseni zahtjev za lokacijsku dozvolu za formiranje pristupnog puta, navodi da se po tom zahtjevu nije postupalo sve do Uskrsa 2008., da bit pročelnik tog ureda, na kraju odlučio da širina puta mora biti 6 m, radi čega je trebalo sačiniti novi geodetski elaborat.

Nakon toga da je nadležno upravno tijelo nakon ljeta 2008. odlučilo da je dovoljna širina 3,5m, što da mu je izazvalo dodatne troškove. U konačnici, da je lokacijska dozvola za put izdana i postala pravomoćna 24. rujna 2008., a da je nadležno Ministarstvo istoga dana nadležnim tijelima dostavilo obavijest da u okolnostima kao što je bila konkretna, pristupni put uopće nije uvjet izdavanja dozvola.

U međuvremenu da je došlo do recesije pa je banka odustala od financiranja projekta kojim su trebali biti podmireni svi troškovi gradnje.

Smatra da mu je time prouzročena šteta jer je morao promijeniti način financiranja, ustupiti zemljište za put, prodati izgrađene objekte pod nepovoljnijim okolnostima i ugovarati građenje pod odgovornim rokovima plaćanja, što je sve povećalo troškove za 30-40%.

Drugi vid štete objašnjava nezakonitim radom Ureda za prostorno uređenje. Pojašnjava da je za prvi objekt na kč.br. 392/1 k.o. Tribunj dobio potvrdu projekta u skladu s lokacijskom dozvolom i to za površinu od 265 m², ali za druga dva objekta za koje je lokacijska dozvola izdana za površine od 400 m² odbijeno je izdavanje potvrde projekta jer je u površinu neosnovano uračunato i potkrovlje slijedom čega je ona povećana na 535 m², odnosno 570 m². Pritom se ne radi samo o nezakonitom postupku, već bi takva površina bila protivna važećim prostornim planovima jer objekti premašuju dopušteni koeficijent izgrađenosti parcela.

Ova nezakonitost je dalje uzrokovalo i odbijanje izdavanje završnog izvješća s obrazloženjem da se radi o objektima većim od 400 m², pa se izdaje uporabna dozvola, a ne to izvješće. Daljnja posljedica bila je nemogućnost upisa izgrađenih objekata u katastar, njihovog etažiranja i upisa prava vlasništva, što je sve onemogućilo njihovu prodaju. U konačnici da je društvo FIDUCIA d.o.o. za te objekte pokrenulo postupak legalizacije.

Tvrdi da je drugotuženica imalo izrazito negativan stav i odnos prema spornoj investiciji što je vidljivo i kod naplate komunalnih doprinosa. Za prva tri objekta da je komunalna naknada u cijelosti plaćena i to u iznosima koje je Općina Tribunj, nakon svog osamostaljenja, značajno povećala u odnosu na prethodno razdoblje.

Tvrdi i da su izdana rješenja o naplati tog doprinosa za sljedeća četiri objekta, te da je odbijena njegova molba za obročnu otplatu, što ga je dovelo u probleme s vlasnicima zemljišta, iako je osobno jamčio za isplatu i već platio 26. 545,56 eura (200.000,00 kuna). Štoviše, Općina Tribunj da je prijetila vlasnicima nekretnina pokretanjem ovrhe i nagovarala ih da protiv njega pokrenu postupke, iako u to vrijeme nisu postojala odobrenja za građenje, a onda niti obveza plaćanja komunalnog doprinosa.

Nadalje, ukazuje i da godinama nije bila izgrađena vodovodna ulična mreža radi čega objekti nisu mogli dobiti vodu, a 2011. je bio plaćen veći dio komunalnog doprinosa za četiri objekta iz čega je i financirana izgradnja vodovodne ulične mreže, ali je i tada Općina Tribunj odbila dati suglasnost na priključenje svih objekata na vodovodnu mrežu već je to odobrila samo za objekte u kojima su stanovi bili prodani.

Pritom naglašava da plaćanje komunalnog doprinosa nije bio nikakav uvjet za priključenje na vodovodnu mrežu.

Na posebno pitanje suda odgovara da iz konkretnih razloga nije koristio redovni put pravne zaštite jer da u tom slučaju nikada ništa ne bi uspio napraviti. Pojašnjava da bi u slučaju korištenja redovnog upravnog postupka morao takve postupke pokretati već i protiv odluke o potrebi formiranja puta, pa onda protiv obračuna bruto tlocrtne površine objekata, ali da tada praktično nikad ne bi ishodio pravo na građenje.

Isto tako, navodi da su kupci izgrađenih objekata bili norveški državljani koji su za stjecanje prava vlasništva trebali suglasnost Ministarstva pravosuđa.

To Ministarstvo da u postupku davanja suglasnosti pribavlja i mišljenje jedinica lokalne samouprave, a Općina Tribunj nije htjela dostaviti tražene podatke dok im se ne plati dug od nekih 13.272,28 eura (100.000,00 kuna) i to za kamate.

Kupci su traženi iznos podmirili, ali su onda kupoprodajnu cijenu za nekretnine umanjili za 17.784,86 eura (134.000,00 kuna).

Na posebno pitanje prvotuženice ponavlja da osobno nije podnio zahtjev za odobrenje za građenje niti jednog od objekata, te da je tijekom postupka detaljno obrazložio razlog.

Na daljnja pitanja odgovara da je u prvoj fazi od tri objekta jedan izgrađen u gabaritima manjim od onoga iz odobrenja za građenje dok su ostala dva u cijelosti odgovarala tom odobrenju. Pojašnjava da je za sva tri objekta podnio zahtjev za legalizaciju, ali zato jer je jedan izgrađen u manjim gabaritima, a za druga dva da bi

se legalizirale, u istim gabaritima, četiri umjesto dvije stambene jedinice. Što se tiče preostala četiri objekta da je prvi izgrađen u cijelosti s uvjetima građenja, a da je nadogradnju od oko 40 m², za koju je postojala mogućnost, izvršio kupac koji je potom, umjesto potkrovlja izgradio cijelu etažu i zatražio legalizaciju. Nakon toga da su izgrađena visoka potkrovlja i na preostala tri objekta, da su ih izgradili on i kupci te zatražili legalizaciju.

Poriče da bi prodaja stambenih jedinica po nižoj cijeni imala veze s postotkom legalizacije, objekti su izgrađeni u skladu s odobrenjem za građenje, a potkrovlja su napravljena naknadno kako je to objasnio i nisu povezani s prodajom apartmana. Do prodaje po nižim cijenama došlo je isključivo da bi se mogao dovršiti projekt.

Odgovara i da je na omogućavanje izgradnje pristupnog puta bio pozvan usmenim razgovorima, a ne pisanim aktom.

Na posebno pitanje drugotuženice odgovara da je jamstva za plaćanje komunalnog doprinosa dao prema svojim mogućnostima, te da je komunalni doprinos naplaćen u cijelosti.

11. Za odlučivanje o odgovornosti tuženica mjerodavna je odredba čl. 13. ZSDU-a.

Stupanjem na snagu novog ZSDU-a od 22. prosinca 2011., odgovornost za štetu regulirana je odredbom čl. 14. koja je, međutim, ostala sadržajno neizmijenjena.

Citiranom odredbom propisano je da štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlasti u povjerenim im poslovima državne uprave, naknađuje Republika Hrvatska.

12. Sadržaj citirane odredbe čini neosnovanim prigovor promašene pasivne legitimacije istaknut od prvotuženice.

Naime, neovisno od činjenice da je Zakonom o prostornom uređenju ovlast izdavanja dokumenata građenja prenesena na jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave (kao što je konkretno slučaj) za moguću štetu prouzročenu radom tih tijela i dalje odgovara isključivo Republika Hrvatska (VTS RH, PŽ-1079/2025 od 14. svibnja 2025, VSRH, Rev-79/2025).

Za postojanje odgovornosti za štetu nužno je kumulativno ispunjenje triju pretpostavki: nezakonit ili nepravilan rad upravnog tijela, postojanje štete i uzročna veza između nezakonitog/nepravilnog rada upravnog tijela i nastale štete pri čemu je bitno dokazati da je nastala šteta neposredna posljedica nezakonitog ili nepravilnog rada upravnog tijela, odnosno da šteta ne bi nastala da njega nije bilo.

Odgovornost Republike Hrvatske za nezakonit/nepravilan rad tijela državne uprave je objektivna odgovornost za štetu. U navedenim zakonskim pretpostavkama se nezakoniti rad očituje kao postupanje suprotno zakonu, drugom propisu ili općem aktu ili propuštanje primjene zakona, drugog propisa ili općeg akta, dok se eventualna dugotrajnost postupka ili pogrešna primjena materijalnog prava kao rezultat pogrešnog ili drugačijeg pravnog shvaćanja ne smatra nezakonitim radom u smislu čl. 13. ZOSU-a, a nepravilan rad se očituje kao činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti koje je suprotno pravilima struke i odudara od uobičajene metode rada u tijelu državne uprave. Međutim, ne predstavlja svaki akt, čak ni onaj koje je kasnije proglašen nezakonitim, pretpostavku za odštetni zahtjev protiv Republike Hrvatske, već se mora raditi o težoj, ozbiljnoj povredi propisa ili ponašanju od uobičajenih metoda rada upravnog tijela (VSRH, Rev-x-250/2017 od 16. siječnja 2019.). Zato je postojanje pretpostavki koje bi dovele do odgovornosti za štetu potrebno ocjenjivati od slučaja do slučaja (Ustavni sud RH, U-III/3153/53/2015 od 2. studenog 2016.).

Kod utvrđivanja uzročne veze između nezakonitog i/ili nepravilnog rada tijela državne uprave i nastale štete valja voditi računa da uzročnost kao pretpostavka

odgovornosti za štetu jest veza između štetne radnje kao uzroka i nastale štete kao posljedice.

13. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije kojega je više puta tijekom postupka naglasila prvotuženica, treba najprije ponoviti da je tužbom kao tužitelj bilo označeno i trgovačko društvo Fiducia d.o.o Drinovci nad kojim je tijelom ovog postupka otvoren stečaj, nakon čega je, u odnosu na tog tužitelja, utvrđen prekid postupka.

Ova je činjenica bitna u dijelu zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete, navodno uzrokovanu postupanjem upravnih tijela kod realizacije investicije u Tribunju, odnosno izgradnje kuća radi daljnje prodaje.

Prema odredbi čl. 33. Zakona o gradnji ("Narodne novine" br. 175/03., 100/04., 76/07., 101/07., 116/07., 86/08., 152/08.) koji je bio na snazi do 31. prosinca 2008. investitor je definiran kao fizička ili pravna osoba u čije ime se gradi građevina.

Iz provedenih dokaza sud zaključuje da je stvarni nositelj investicije u Tribunju bilo društvo Fiducia d.o.o. Drinovci iako su u dijelu isprava kao investitori naznačene fizičke osobe, zapravo prodavatelji zemljišta, ali isključivo da bi se, kako to tvrdi tužitelj ubrzao postupak pribavljanja potrebnih dokumenata gradnje, a uz to, što tužitelj izriekom ne spominje i zbog toga što prodavateljima nije bila isplaćena kupoprodajna cijena.

Naime, to je društvo ugovorna strana i u pravnim poslovima (predugovorima i ugovorima na listu spisa 43 do 50) o kupoprodaji zemljišta radi gradnje. U nekima od njih je, doduše, u uvodu kao stranka naznačen Zdravko Ivić, ali je i u njima kao potpisnik naznačena Fiducia d.o.o., a potpisao ih je Zdravko Ivić kao zakonski zastupnik društva.

Dodatno tome spisu prileže i druge isprave koje ukazuju na takav zaključak (primjerice obavijesti Vodovoda i odvodnje d.o.o. Šibenik na listu spisa 80 do 82).

Nije sporno, a što potvrđuju i podneseni zahtjevi, kao i doneseni upravni akti, da se oni odnose ili na imenovano društvo, ili na fizičke osobe vlasnike zemljišta koji su ta zemljišta pravnim poslovima (predugovorima i ugovorima) prodali upravo tom društvu, ali ne i Zdravku Iviću. I sam tužitelj u svom stranačkom iskazu i podnescima potvrđuje tu činjenicu.

Pojašnjava da je društvo, na sugestiju poslovne banke, i osnovao isključivo radi realizacije projekta u Tribunju.

Nadalje, u postupcima i radnjama usmjerenim na izdavanjem potrebnih dokumenata za gradnju u Tribunju kao stranke s pojavljuju i treće, fizičke osobe, u naravi prodavatelji zemljišta koji su, kasnije, svoja prava i obveze iz tih postupaka prenijele na Fiduciu d.o.o., ali ne i na Zdravka Ivića kao fizičku osobu.

Naime, u ugovoru o darovanju zemljišta drugotuženici kao darovatelji su navedeni Blagodar Jabuka, Ive Cvitan, Karmela Jabuka, Stipe Jabuka, Nada Vodišek, Timona Perković i Željna Perković (ugovor o darovanju i aneks na listu spisa 17 i 18). Spisu prileže i zahtjevi za izdavanje rješenja o uvjetima građenja, zahtjevi za izdavanje lokacijskih dozvola, odnosno odluke nadležnih županijskih ureda povodom tih zahtjeva u kojim su ispravama navedene osobe investitori gradnje u Tribunju.

Iz navoda tužitelja tijekom postupka, ali i njegovog iskaza proizlazi da su sve radnje tih osoba bili dio postupka ishoda potrebnih isprava za gradnju, a podneseni su na ime tih osoba kako bi se postupak ubrzao i to zato jer je isplata cijene zemljišta od strane kupca (a to je Fiducia d.o.o.) ovisila o ishodu dozvola. To potvrđuje i svjedok Cukrov u dijelu kada kaže da je zemljište trebalo biti plaćeno novcem od prodaje izgrađenih kuća, ali i sam tužitelj u stranačkom iskazu.

Tužitelj, doduše, tijekom postupka (podnesak od 26. lipnja 2014. na listu spisa 380) navodi da je od Fiducije d.o.o. preuzeo ugovore o kupnji zemljišta, ali o tome ne prileže nikakvi dokazi, a niti ta činjenica, sama za sebe, tužitelju Iviću daje aktivnu

legitimaciju u ovom postupku, jer je nužno da preuzimanje ulaganja bude sastojak ugovora kojim bi on preuzeo kupnju zemljišta. Ovdje treba naglasiti da bi tužitelj, prema propisima o građenju, u slučaju da je preuzeo investiciju, o toj činjenici bio dužan obavijestiti nadležna tijela. Upravo protivno tome, tužitelj Zdravko Ivić nije stranka niti jednog postupka pred nadležnim tijelima, niti se u tom svojstvu, sve do podnošenja tužbe u ovom postupku, spominje u priloženim ispravama. Ako je već Zdravko Ivić bio investitor navedene gradnje u kojemu je, navodno od strane tijela državne uprave prouzročena šteta, postavlja se pitanje zbog čega je tužiteljem u tužbi iz 2013. označio prvenstveno društvo Fiducia d.o.o.

Nadalje, a što između stranaka nije sporno, nad imenovanim društvom je proveden stečajni postupak, a u tom postupku tužitelj Zdravko Ivić nije naznačio tražbinu s osnove naknade štete koju bi, navodno, preuzeo od tog društva.

Aktivnu legitimaciju ne daju mu niti navodi da je, kao fizička osoba, plaćao obveze povezane s ulaganjem, jer, sve da je tome tako, nije vidljivo koja je prava stekao, ili bi stekao tim uplatama, a odnose se na investiciju i koja bi ga ovlastila da naplati eventualno nastalu štetu.

Nije u pravu tužitelj kada relativizira ovaj prigovor tvrdnjom da, inzistiranjem na ovakvoj ocjeni isprava, dolazi do pretjeranog formalizma i to na njegovu štetu, jer da je on, kao osnivač i vlasnik društva, zapravo stvarni investitor i trpi štetu, bez obzira što je nositeljem posla izgradnje i prodaje kuća označeno imenovano društvo.

Dakle, radnje tuženika koje tužitelj smatra protupravnim i ističe ih kao uzrok pretrpljene štete koje se odnose na investiciju u Tribunju i poduzete su na zahtjev društva Fiducia d.o.o. kao nositelja projekta ili pak trećih, fizičkih osoba (Blagodar Jabuka i drugi), ali koje su osobe u postupku sudjelovale isključivo s ciljem da se ubrza investicija imenovanog društva pri čemu su ujedno zaštitile svoj interes iz ugovora o kupoprodaji nekretnina potrebnih za gradnju, budući da im nije bila isplaćena kupoprodajna cijena u punom iznosu iz ugovora, ali ne i tužitelja Zdravka Ivića.

Ovaj zaključak proizlazi iz isprava priloženih spisu (predugovora i ugovora o kupnji nekretnina, zahtjeva za izdavanje i izdanih dokumenata građenja, iskaza svjedoka Čurića, pa i navoda samog tužitelja Ivića.

13.1. Tijekom postupka tuženici ne osporavaju navode tužbe da bi tužitelj Zdravko Ivić bio osnivač imenovanog trgovačkog društva. Provedenim dokazima utvrđeno je da bi društvo i bilo osnovano isključivo s ciljem realizacije projekta u Tribunju.

Međutim, te činjenice ne daju tužitelju da u svoje ime i za svoj račun od tuženika potražuje naknadu štete koja je nastala društvu.

Tužitelj i društvo Fiducia d.o.o. u ovom sporu predstavljaju zasebne pravne subjekte. Tužitelj je, do otvaranja stečaja, bio zakonski zastupnik društva što je vidljivo i iz činjenice da je u tom svojstvu podnio tužbu u ime i za račun Fiducie d.o.o. Ali ta činjenica, sama za sebe, ne predstavlja ovlast da kao fizička osoba, u svoju korist ishodi presudu i naplati eventualno dosuđeni iznos.

Tijekom postupka nisu utvrđene činjenice, čak niti navodi, koji bi ukazivali da bi tražbina bila prenesena na tužitelja ili da je na bilo koji način utuženi iznos ovlašten potraživati u svoje ime i za svoj račun.

Prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 152/11. - službeni pročišćeni tekst, 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23., 136/24.) društvo s ograničenom odgovornošću ima vlastitu pravnu osobnost (tako i VSRH, Rev-453/2019 od 10. studenog 2019., Rev-57/2020 od 21. studenog 2023.).

Tako, između ostalog, odredbe čl. 4. i čl. 5. ZTD-a propisuju da trgovačko društvo svojstvo pravne osobe stječe upisom u sudski registar i različito je od

njegovog vlasnika kao fizičke osobe. Već iz ovih odredbi proizlazi da tužitelj Ivić kao fizička osoba, sve da je šteta i nastala, ne može imati status oštećenika niti može voditi postupak radi naknade te štete.

Ovo iz razloga jer, načelno govoreći, osoba koja sudjeluje u parnici kao stranka (neovisno o tome da li je u procesnoj ulozi tužitelja ili tuženika), mora imati ovlaštenje za vođenje konkretne parnice, dakle, mora imati procesnu legitimaciju, koja je odraz konkretnog pravnog odnosa stranke prema predmetu konkretnog spora, pri čemu je za utvrđivanja postojanja procesne legitimacije relevantno materijalno pravo koje upućuje na postojanje procesne legitimacije.

Procesna legitimacija određena je ili na temelju posebne pravne norme, koja određene subjekte ovlašćuje na traženje konkretne pravne zaštite, ili na osnovi dokazanog konkretnog pravnog interesa, pri čemu procesnu legitimaciju imaju, u prvom redu, osobe koje su subjekti spornog građanskopravnog odnosa i ovlaštenici, odnosno obveznici prava istaknutog u tužbenom zahtjevu.

13.2. U konkretnom slučaju, već se iz činjeničnih navoda tužitelja tijekom postupka može zaključiti da bi oštećenik, u dijelu zahtjeva koji se odnosi na investiciju u Tribunju, moglo biti društvo Fiducia d.o.o., a ne on u svojstvu njenog osnivača i vlasnika, kao fizička osoba.

Naime, u odnosu na zahtjev za naknadu štete zbog protupravnog postupanja tuženika u postupku realizacije izgradnje kuća u Tribunju provedeni dokazi dokazuju da je tužitelj navedeno društvo i osnovao radi realizacije projekta, te da su potrebne radnje ishođenja kredita, dokumenata za gradnju i ostalih potrebnih isprava usmjeravane upravo prema imenovanom društvu koje je i zaključilo predugovore i ugovore o kupnji zemljišta za izgradnju.

To društvo je zasebna pravna osoba sa zasebnim organima (pa i upravljanja) čija je imovina odvojena od imovine vlasnika, odnosno osnivača. Osnivač ima ekonomski interes u poslovanju društva i stjecanju prihoda i imovine tog društva, jer se putem vrijednosti poslovnog udjela i isplate dobiti društva, uspjeh tog društva reflektira na njegovu imovinu. Međutim, trgovačko je društvo i nadalje, i usprkos tome, zasebna pravna osoba, te se svi poslovi uspjesi tog društva tek posredno reflektiraju na osnivača, a ista je stvar i sa štetom koju takvo društvo, eventualno, trpi.

Osnivaču kao fizičkoj osobi, zasebnoj od društva, ne pripada zahtjev za naknadu štete koju pretrpi društvo. Moguće je da on, kao imatelj poslovnih udjela, trpi štetu kroz pad vrijednosti udjela ili smanjenje imovine društva, ali je ta šteta tek refleksija oštećenikove štete (štete društvu) koju je nanio štetnik povredom svojih obveza prema društvu, a popravljanje štete ostvaruje se otklanjanjem uzroka njezina nastanka, odnosno otklanjanjem štete društvu. U uzročnom nizu najprije dolazi do štete društvu (ovdje Fiducia d.o.o.), ma tek nakon toga, eventualno, može doći do refleksije te štete u imovinu osnivača (ovdje Zdravka Ivića).

Članstvo u društvu ne daje pravo članu Društva da ostvaruje naknadu štete koje štetnik pričinu društvu, što vrijedi i za ugovornu i izvanugovornu štetu, jer je Društvo zaseban pravni subjekt potpuno odvojen od članova društva.

14. U konkretnom slučaju, u odnosu na zahtjev tužitelja, treba istaknuti i činjenicu da on, niti u postupku ishođenja dokumenata gradnje za kuće u Tribunu, niti u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Šibeniku (ranije Kninu), nije podnosio pravne lijekove protiv radnji i odluka upravnih tijela koje radnje, u ovom postupku, drži štetnima i smatra ih uzrokom štete. Ovu činjenicu ističe i sam tužitelj, objašnjavajući to tvrdnjom da bi to samo oduljili postupke, i da su pravni lijekovi u tim postupcima, zapravo beskorisni.

Međutim, da bi mogao tražiti naknadu štete zbog nezakonitog rada tijela državne uprave, tužitelj mora iskoristiti pravne lijekove u upravnom postupku, između ostalog, i zbog toga jer je dužan smanjiti štetu (Ustavni sud RH U-III/3997/2015). U

odnosu na navode da ulaganjem pravnih lijekova ne bi postigao ništa, već samo produljio, ionako predugo trajanje tih postupaka, za istaknuti je da je tužitelj imao mogućnost ulaganja pravnih lijekova radi šutnje upravnih tijela.

15. Neovisno o ranije iznesenom, a analizirajući provedene dokaze, proizlazi da niti svojim postupanjem prvotuženica nije tužitelju prouzročila štetu.

Naime, postupajući po zahtjevima za izdavanje dokumenata građenja prvotuženica putem nadležnog upravnog odjela Šibensko-kninske županije i na koji su odjel prenesene ovlasti za postupanje temeljem tada važećeg Zakona o prostornom uređenju i gradnji, kao i nadležnog Ureda državne uprave nije ostvarila pretpostavke odgovornosti za štetu iz ZOSDU-a.

Naime, iz spisu priloženih isprava proizlazi da je nadležno tijelo postupalo po svim zahtjevima za izdavanje dokumenata potrebnih za gradnju (lokacijskih dozvola, potvrda glavnog projekta, rješenja o uvjetima građenja) i da je zahtjevima udovoljeno u trenutku kada su za to ostvarene zakonske pretpostavke.

Duljina trajanja upravnog postupka, sama za sebe, ne predstavlja razlog iz kojeg bi zahtjev za naknadu štete bio osnovan.

Dodatno tome, u konkretnom slučaju, jasno je da je trajanju postupaka pridonio sam investitor. Ovo stoga jer je primjerice, investiciju započeo zapravo bez riješenih imovinskopravnih odnosa. Samo zemljište za gradnju bilo je vlasništvo više trećih, fizičkih osoba, a sam je postupak kupnje tih zemljišta trajao godinama. Sam tužitelj je u spis (primjerice uz podnesak od 11. ožujka 2020. na l.s. 680-684) dostavio kupoprodajni ugovor iz 2012. iz kojeg proizlazi da je s vlasnicima zemljišta sada tužitelj Zdravko Ivić zaključio ugovor vezano za zemljište u Tribunju na kojemu su građene kuće. Međutim, spisu prileži i dopis Karluče Jabuka od 16. kolovoza 2011. (l.s. 703) iz kojeg proizlazi da kupoprodajna cijena za zemljište na kojima je započela investicija nije plaćena niti 2011., iako su sami zahtjevi za izdavanje dokumenata građenja na tim nekretninama podneseni još 2007. i 2008.

Da tužitelj Zdravko Ivić, usprkos ugovorima iz 2012. nije stekao pravo vlasništva na nekretninama u Tribunju, pa onda ni realnu mogućnost realizacije projekta proizlazi i iz rješenja Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj Ovr-382/2019.

Naime, tim je rješenjem određena prodaja nekretnina ovršenika Fiducie d.o.o. u stečaju, Nade Vodišek i Timona Perkovi i to nekretnina oznake kč.br. 392/1, 392/5, 392/6 i 392/7 k.o. Tribunj, odnosno upravo onih nekretnina na kojima realiziran projekt izgradnje kuća radi daljnje prodaje. Dakle, i u tom trenutku tužitelj Zdravko Ivić nije bio vlasnik zemljišta za gradnju, 5 godina nakon podnošenja zahtjeva tuženicama, a u odnosu na koje zahtjeve smatra da su mu prouzročile štetu.

Jasno je da je tužitelj znao i morao znati da nema riješene imovinskopravne odnose, te da je upravo zbog toga zahtjeve upravnim tijelima i podnosio na ime trećih osoba, jer su jedino za to postojali zakonski uvjeti, pri čemu je u ugovorima o kupoprodaji zemljišta prvotnog kupca (društvo Fiducia d.o.o.), zamijenio on kao fizička osoba i to protekom gotovo pet godina, s tim da i nakon proteka toliko vremena kupoprodajna cijena zemljišta nije isplaćena, iz čega, sukladno odredbi čl. 376. st. 1. ZOO-a proizlazi da ugovori nisu izvršeni.

16. Analizirajući postupanje upravnih tijela prvotuženice, odnosno županijskih ureda na koje su prenesene ovlasti države, za zaključiti je da je po zahtjevima postupano, odnosno da je podnesenim zahtjevima udovoljeno, pa su tako izdane i lokacijske dozvole i rješenja o uvjetima građenja. Nadležna upravna tijela međutim, objektivno nisu niti mogla postupati u rokovima koje navodi tužitelj tijekom postupka. Ovo stoga jer je tužitelj zapravo, tvrdeći da je to bilo jedino moguće, zahtjeve podnosio onim tempom kojim je parcijalno rješavao svoju investiciju i rješavao imovinskopravne odnose koji prethode postupanju tijela državne uprave.

16.1. Tako je primjerice, što tvrdi i sam tužitelj, radi provođenja projekta u Tribunju, osnovao trgovačko društvo Fiducia d.o.o. Potom je imenovano društvo započelo s kupnjom zemljišta za gradnju pri čemu su sklapani brojni predugovori, ugovori i aneksi ugovora, a kupoprodajna cijena vlasnicima zemljišta nije isplaćena gotovo pet godina. S obzirom na nesređene odnose i pravne poslove koji su po prirodi stvari morali prethoditi zahtjevima za izdavanje potrebnih dozvola, tužitelj je zapravo podnosio zahtjeve u ime osoba za koje je znao da nisu investitori pritom bivajući svjestan da će, i kada realizira zahtjeve na ime tih trećih osoba, u konačnici, morati poduzimati dodatne radnje i sklapati nove pravne poslove kojima će gradnju realizirati na ime stvarnog investitora, jer drugačije svoj projekt neće moći unovčiti, odnosno ostvariti dobit prodajom kuća konačnom kupcu. Ovakvo postupanje je stvarni rizik investitora koji, pristajući raditi na takav način, mora biti svjestan mogućnosti da se njegov plan ne realizira onako kako je zamišljen, a što u konačnici onda dovodi do izostanka planirane dobiti.

16.2. Indikativno je u ovom postupku da se tužitelj općenito poziva na odustanke banaka, odustanke investitora, prisilnu prodaju kuća po znatno nižim cijenama, pri čemu u spis ne dostavlja niti jednu ispravu kojima bi te navode potvrdio (primjerice zahtjeve za kredit, eventualno odobrene kredite, ugovore ili predugovore o prodaji trajnim kupcima i sl.). Jedino što tužitelj u tom dijelu spominje jest da su se ti odustanci ili odbijanja banaka dogodili, te da je zbog toga trpio više milijunsku štetu.

Naime, tijekom postupka tužitelj uopće nije iznio niti jednu konkretnu činjenicu iz kojeg bi bilo vidljivo kolika je bila ukupna vrijednost započetog projekta, koliki je iznos do njegove propasti utrošio (osim iznosa plaćene komunalne naknade i dijelova kupoprodajnih cijena zemljišta) iz kojih je izvora taj novac korišten. Ovo je bitno stoga jer, primjerice svjedok Nikica Cukrov navodi da su objekti građeni sredstvima norveških državljana koji su, zapravo, bili kupci izgrađenih objekata, te da je on (svjedok) u tim dogovorima posredovao, pa se postavlja pitanje kakva je zapravo bila objektivna mogućnost realizacije zamišljenog projekta.

Nadalje, tužitelj uporno navodi da je do nastanka štete došlo i zbog odustanka poslovnih banaka od financiranja projekta koje je ranije dogovorio. Međutim, usprkos takvim navodima i usprkos dugotrajnosti postupka sud nije dobio niti jedan činjenični navod o iznosima navodno dogovorenih kredita i njihovim uvjetima, premda je iz rješenja o ovrsi Općinskog suda u Kninu (sada Stalne službe Općinskog suda u Šibeniku), te navoda svjedoka Čurića vidljivo da je primjerice, Volksbank poslovna banka koja je očito dijelom sudjelovala u financiranju izgradnje prva tri objekta. Jasno je da tužitelj mora znati o kakvim se financijskim transakcijama radilo, te o tome posjedovati odgovarajuće isprave, koje, međutim nikada nisu postale dostupne sudu. Tužitelj jest predložio financijsko i građevinsko vještačenje, ali se postavlja pitanje što bi to sud u postupku trebao vještačiti odnosno koje činjenice utvrđivati ili provjeravati tim vještačenjem.

Čak je i iskaz svjedoka Čurića, koji je dokaz zapravo i jedini u pravcu utvrđivanja tih činjenica, općenit i neodređen, te je iz njega moguće zaključiti samo da je Volksbank sudjelovala u financiranju dijela gradnje, te je navodno odustala od daljnjeg projekta zbog štete koju je tužitelj pretrpio od strane ovdje tuženica. Međutim ni taj svjedok ne spominje niti jedan konkretni ugovor, konkretni iznos učešća te banke, uvjete tog poslovnog odnosa niti precizne razloga navodnog odustanka banke.

17. S obzirom na činjenicu da tužitelj potražuje naknadu s osnove izmakle koristi, treba ukazati na odredbu čl. 1089. st. 3. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. – dalje ZOO) kojom je propisano da se pri ocjeni visine izmakle koristi uzima u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili

postupanjem. Za naknadu izgubljene koristi nije dovoljno samo subjektivno predviđanje i očekivanje koristi od strane tužitelja već i objektivna vjerojatnost da bi tužitelj takvu korist ostvario. Izmakla korist predstavlja budući dio imovine, prihod koji bi oštećenik nekom dozvoljenom djelatnošću postigao da ga u tome nije onemogućio štetnik.

Već iz samih činjeničnih navoda tužitelja, te priloženih isprava vidljivo je da se u konkretnom slučaju radi samo o subjektivnom predviđanju tužitelja Zdravka Ivića, te da njegove navode nije moguće objektivizirati, posebno u odnosu na zatraženi iznos štete. Ponavlja se zaključak da bi tužitelj prema redovnom tijeku stvari, u odnosu na investiciju u Tribunju sudu morao i mogao predložiti dokaze iz kojih bi se makar u određenom dijelu mogla realno procijeniti mogućnost ostvarenja dobiti iz tog projekta.

Nije realno da tužitelj u prilog svojih tvrdnji nije priložio, primjerice, zahtjeve za kredit, odluke banke povodom tog zahtjeva ili pravne poslove s konačnim kupcima, posebno zbog činjenice što iz pojedinih dokaza isprava (rješenja o izvedenom stanju, zk izvadaka) proizlazi da su nekretnine u konačnici očito prodane i prenesene u vlasništvo trećih osoba, norveških državljana.

18. U cijeli posao investicije u Tribunju tužitelj je očito ušao bez preciznog plana osiguranih izvora financiranja te plana realizacije. Ono što je učinio jest osnivanje trgovačkog društva, traženje poslovnih banaka koje bi projekt pratile, odnosno putem posrednika traženja inozemnih kupaca, za koje se sada osnovano može tvrditi i da su dijelom financirali sam projekt jer svjedok Cukrov navodi da su objekti trebali biti sagrađene novcem kupaca iz Norveške. Da je moguće tako i bilo potvrđuje činjenica što je dio objekata prodan kupcima iz Norveške, te da su oni naknadno ozakonili izgrađene objekte u postupku legalizacije.

Investitor, Fiducia d.o.o. je zbog toga zahtjeve za izdavanje potrebnih dokumenata podnosio na ime trećih osoba, očito želeći ubrzati postupak, iako je morao biti svjestan da će takvo postupanje iziskivati više radnji koje će zasigurno produljiti vrijeme trajanja tih postupaka. Pritom će sud, ne ulazeći u motive takvog postupanja, ukazati da iz dokaza u spisu proizlazi da su zahtjevi upravnim tijelima podnošeni u vrijeme kada vlasnicima zemljište nije plaćeno u cijelosti, da svjedok Cukrov navodi da je projekt trebao biti financiran prodajom kuća, da je Zdravko Ivić izdavao nenaplative zadužnice, da nije plaćen komunalni doprinos, a što sve pokazuje da je investicija propala krivnjom investitora, a ne tijela državne uprave. Očito je da je projekt u Tribunju započet bez jasnog plana, i što je još važnije, bez osiguranih financijskih sredstava.

Navedeno ukazuje da tužitelj u ovom postupku od tuženika želi naplatiti štetu koju je, u pretežnom dijelu sam prouzrokovao, ako je šteta uopće i nastala. Njegovi navodi tijekom postupka o štetnim radnjama su općeniti i paušalni i ne prolaze niti jedan test kontrole prema utvrđenim činjenicama i posljedicama tih činjenica.

19. Iz provedenih dokaza, dakle, slijedi da je projekt izgradnje kuća u Tribunju pokrenut u ime i za račun društva Fiducia d.o.o. propao, čime je vjerojatno nastala šteta, ali ta šteta nije uzrokovana radom tijela državne uprave na način kako to propisuje čl. 13. (kasnije čl. 14.) ZOSDU-a, već je posljedica postupanja i radnji samog investitora.

Pritom sud ponovno napominje kako tužitelja Zdravka Ivića ne smatra investitorom odnosno štetnikom sukladno ranije citiranoj zakonskoj odredbi. Njegove tvrdnje o tome da je on kao fizička osoba investitor, te da je on pretrpio štetu nemaju uporišta u dokazima, a jasno je da tijela državne uprave moraju postupati u skladu sa zakonom, odnosno pozitivnim propisima, te da u postupku pred tim tijelima sudjeluju konkretne osobe koje su naznačene kao stranke. To što je tužitelj Zdravko Ivić želio projekt realizirati prema svojoj ideji koja je obuhvaćala i stav da je on kao fizička

osoba investitor, a da su oznake stranaka u postupcima nebitne, njegovo je mišljenje na koje ima pravo, ali koje shvaćanje ne može biti osnova za naknadu štete koju u ovom postupku traži.

Konačno, ponavlja se da čak niti ugovorima iz 2012. tužitelj Ivić nije postao vlasnikom nekretnina na kojima su kuće građene, a iz isprava priloženih u postupku ozakonjenja nezakonito izgrađenih zgrada proizlazi da su novi vlasnici kuća, norveški državljani već u ožujku 2013. upravo u svojstvu vlasnika podnosile svoje zahtjeve upravnim tijelima.

Sud neće niti analizirati njegove tvrdnje o koruptivnom sustavu, koruptivnom načinu rada i djelovanja svih segmenata države, jer, ako o tome ima konkretnih saznanja, dužan je tužitelj to prijaviti nadležnim tijelima.

20. U konačnici, treba ukazati da je u odnosu na prvotuženicu tužitelj dužan dokazati, što je već navedeno, sve pretpostavke za odgovornost za štetu, a u konkretnom slučaju, u najmanju ruku, ne postoji uzročno posljedična veza između radnji tijela državne uprave i eventualne štete tužitelja.

Pritom, za takvu ocjenu nije od utjecaja niti obavijest Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 22. rujna 2008. (l.s. 71-74) na koju se uporno poziva ovdje tužitelj, jer ta obavijest ne predstavlja propis prema kojemu su nadležna tijela državne uprave obvezna postupati u konkretnim predmetima.

21. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva prema prvotuženici, a koji se tiče postupanja Porezne uprave u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Kninu, povodom naplate poreznog duga za istaknuti je da osnovanost tog zahtjeva ne proizlazi već iz isprava koje je u spis dostavio sam tužitelj. Naime, prvotuženica ne osporava da je u ovršnom postupku Porezna uprava, Područni ured Šibenik izdala pismo namjere za brisanjem zabilježbe ovrhe na nekretnini tužitelja oznake kč.br. 107/15 k.o. Drinovci. Navedena isprava prileži i spisu (l.s. 409), ali je izdana društvu Imetak plasman d.o.o., a ne ovdje tužitelju, koji je, doduše uz tu izjavu priložio i nalog za plaćanje iznosa od tadašnjih 75.000,00 kuna. Međutim, činjenica da je pismo namjere izdano na društvo Imetak plasman d.o.o. bitno je u kontekstu samog ovršnog postupka.

Ovo stoga jer spisu prileže rješenja ovršnog suda, odnosno Općinskog suda u Šibeniku, Stalne službe tog suda u Kninu (l.s. 623-627). Iz ovih rješenja proizlazi da je navedena nekretnina tužitelja bila predmet ovrhe, ali je radi naplate tražbina četiri vjerovnika u ukupnom iznosu od 1.843.270,61 eura (13.888.122,39 kuna), a sam tužitelj je u spis dostavio elaborat o procjeni navedene nekretnine na iznos od 413.000,00 eura (list spisa 466 do 468), odnosno procjenu poslovne banke od 387.529,61 euro (list spisa 469 i 470), obje procjene iz 2009. godine.

21.1. Nadalje, iz citiranih rješenja Općinskog suda u Šibeniku proizlazi da je navedena nekretnina već 2011. već više puta opterećena temeljem zajmova ovdje tužitelja, odnosno da su istom nekretninom osigurane tražbine više vjerovnika, pa sve i da je Porezna uprava podnijela zahtjev za brisanje zabilježbe ovrhe, to još uvijek ne znači da bi nekretnina bila oslobođena tereta, jer se postavlja pitanje što bi se dogodilo s ostalim zabilježbama. Jasno je da navedena tužiteljeva nekretnina nije bila dostatna za namirenje dugova koji su njome osigurani, pa radnja Porezne uprave koju tužitelj označava štetnom nije uzročno posljedičnoj vezi s nastankom štete sve da ona i postoji. Također, od utjecaja nije niti tvrdnja tužitelja da je došlo do pogreške u samom postupku prodaje nekretnine u ovrsi, te da je nekretnina prodana u višestruko manjem iznosu od onoga propisanog zakonom.

Naime, sve da je nekretnina prodana i po cijeni koju je utvrdio sam tužitelj, to još uvijek nije dovoljno za namirenje tražbina vjerovnika koje su namirivane prodajom iste nekretnine.

22. Što se tiče dijela zahtjeva za naknadom štete od prvotuženice, a zbog postupanja upravnih tijela u Nacionalnom parku Krka, treba reći da je doista tužitelj uspio i u upravnom i u prekršajnom pa čak i kaznenom postupku, te zapravo dokazao da nije poduzeo nezakonite radnje kako su to tvrdila upravna tijela (inspekcije, Ministarstvo zaštite okoliša, Javna ustanova Nacionalni park Krka). Međutim, u činjeničnim navodima tužitelja nije vidljivo koji iznos štete i iz koje osnove taj iznos potražuje. Tužitelj doduše navodi da su njegovi postupci bili nezakoniti odnosno da su tako predočeni javnosti što da mu je naštetilo kao odvjetniku, te da je svoje nekretnine koje je namjeravao uređivati trebao koristiti za sadnju brojnih kultura.

Tužitelj ne spominje koji bi to napisi prezentirani od tijela državne uprave naštetili njegovoj osobnosti kao odvjetniku i na koji način je zbog toga i koju štetu trpio u obavljanju odvjetničke djelatnosti, niti koje su to radnje ili projekti koje su onemogućila ranije spomenuta upravna tijela, a iz kojih bi on ostvario dobit na svojim nekretninama unutar Nacionalnog parka.

Za naglasiti je da je povodom odluke upravnih tijela tužitelj koristio pravo na podnošenje tužbe zbog nedonošenja pojedinačne odluke upravnog tijela, ali tek nakon 19 godina, odnosno tužbu je podnio u studenom 2022., moguće i da bi podnošenje te tužbe koristio radi ostvarenja zahtjeva u ovom postupku.

Taj dio zahtjeva tužitelj očito temelji na odredbi čl. 1045. ZOO-a, ali i u tom slučaju dužan je dokazati pretpostavke odgovornosti za štetu odnosno štetnika, oštećenika, štetnu radnju, štetu i uzročnu vezu između štetne radnje i nastale štete. Pritom je dužan dokazati i visinu te štete.

U tom dijelu sud naglašava da visinu štete nije bilo moguće utvrditi niti vještačenjem koje je tužitelj predlagao, jer nisu predočene okolnosti niti navodi koji bi se, konkretno, trebali vještačiti.

23. U odnosu na drugotuženicu, tužitelj, kako je već ranije navedeno u obrazloženju ove presude, naknadu štete potražuje smatrajući je odgovornom za izmaklu korist u projektu izgradnje kuća u Tribunju.

23.1. Naime, ovu tuženicu tužitelj smatra odgovornom zbog kašnjenja u izdavanju isprava potrebnih za gradnju. Smatra da je drugotuženica namjerno opstruirala cijeli projekt, propuštajući provesti radnje koje su bile nužne da bi se nastavio postupak ishoda isprava potrebnih za gradnju. Tu prvenstveno ukazuje na nezakonito uvjetovanje da nekretnine na kojima će se graditi moraju osigurati pristup na javni put, odnosno odugovlačenjem radnji potrebnih za ishodovanje lokacijske dozvole za formirani pristupni put.

U tom pravcu ukazuje i da je investitor bio prisiljen dio kupljenog zemljišta darovati Općini Tribunj koja je onda još dodatno, nezakonito odugovlačila postupak primitka dara, te ukazuje i na nezakonito postupanje Općine Tribunj u postupku naplate komunalnog doprinosa i provođenja dokumenata prostornog uređenja. Također, problematizira postupanje drugotuženice prilikom priključivanja izgrađenih objekata na vodoopskrbnu mrežu.

Međutim, protivno takvim navodima tužitelja, drugotuženica je svojim očitovanjima i priloženim dokazima uspješno osporila tvrdnje i zahtjeve tužitelja.

Naime, u odnosu na neosnovano uvjetovanje pristupa javnom putu, najprije treba ukazati da je u vrijeme podnošenja zahtjeva za izdavanje dokumenata građenja, prvenstveno lokacijske dozvole, za područje Tribunja na snazi bio prostorni plan Grada Vodica i u tom je prostornom planu bila propisana obveza neposrednog pristupa na javnu prometnicu, kako to u svom iskazu ističe i svjedokinja Anica Meić Sidić, a nedostatak takvog pristupa već je bio dovoljan zahtjev za odbijanje zahtjeva za lokacijsku dozvolu. Formiranje takvog puta bila je obveza jedinice lokalne samouprave (i ishoda lokacijske dozvole za put), ali su u praksi često potrebne radnje preuzimale stranke radi ubrzanja postupka.

U konkretnom slučaju, i sam tužitelj navodi da nekretnine na kojima je planirana gradnja nisu imale izravan pristup na javnu površinu. Između stranaka nije sporno da je drugotuženici darovano zemljište radi formiranja puta, a spisu prileži i darovni ugovor kojim vlasnici zemljišta nekretnine daruju radi formiranja puta. Za napomenuti je da tužitelj tvrdi da je on, kao investitor, darovatelj, iako iz provedenih dokaza slijedi da vlasnicima u tom trenutku zemljište nije plaćeno niti od Fiducie d.o.o. niti od Zdravka Ivića.

23.2. Međutim, neovisno toj činjenici, postupanje drugotuženice po izvršenom darovanju nije zlonamjerno, niti štetno po tužitelja, odnosno sam projekt.

Naime, Općina Tribunj je u vrlo kratkom roku postupila po zahtjevu darovatelja za sklapanjem ugovora. Prema priloženim ispravama oni su drugotuženici zahtjev dostavili 11. prosinca 2007., a sjednica Općinskog poglavarstva na čijem je dnevnom redu bio i taj zahtjev, sazvana je pozivom od 14. prosinca 2007. i održana 21. prosinca, dakle za 10 dana. Prijedlog za sklapanje ugovora Općinsko poglavarstvo doista jest tada odbilo, ali je razlog za takvu odluku postojao. Naime, predloženim ugovorom nije bilo određeno koja će ugovorna strana platiti porez na promet nekretnina.

Takav zaključak proizlazi iz darovnog ugovora (list spisa 127) i zapisnika sa sjednice Općinskog poglavarstva (list spisa 131 i 132).

U konačnici lokacijska dozvola za formirani put ishodena je 17. rujna 2008. (list spisa 134 do 136), a po zahtjevu podnositelja Blagodara Jabuke izdana je na Općinu Tribunj, koja se, radi ubrzanja postupka, odrekla prava na žalbu, pa je dozvola istoga dana postala pravomoćna (dopis punomoćnika Općine Tribunj na listu spisa 133) što ukazuje da je ova tuženica postupala upravo suprotno od onoga što tvrdi tužitelj.

Pritom je naglasiti da je notorna činjenica da drugotuženica, kao jedinica lokalne samouprave, mora postupati u skladu sa zakonima i propisima, pa i u slučaju darovanja zemljišta, te da i za primitak dara moraju biti ostvarene pretpostavke. Očito je, prvotno, odluka o sklapanju ugovora o darovanju odgođena, jer predloženim ugovorom nije bila regulirana obveza plaćanja poreza.

U odnosu na samu lokacijsku dozvolu, sud ukazuje na odredbu čl. 103. tada važećeg Zakona o prostornom uređenju i gradnji prema kojoj se odredbi svaki zahvat u prostoru provodi prema dokumentima prostornog uređenja, posebnim propisima i lokacijskom dozvolom ako tim Zakonom nije drugačije određeno, a lokacijska dozvola je upravni akt koji izdaje na temelji navedenog Zakona i propisa donesenih na temelju tog Zakona i u skladu s dokumentima prostornog uređenja i posebnim propisima.

U konkretnom slučaju, kako to navodi svjedokinja Meić Sidić, u vrijeme podnošenja zahtjeva za izdavanje lokacijske dozvole na snazi je bio prostorni plan Grada Vodica, a taj plan kao i važeći Zakon o prostornom uređenju kao jednu od pretpostavki određivao je i postojanje pristupa na javnu prometnicu. Tu činjenicu potvrđuje u svjedok Željko Šain. Imenovani svjedok je pojasnio i način utvrđivanja površine građevine, navodeći da nju, u postupku koji prethodi lokacijskoj dozvoli, ne utvrđuje upravno tijelo, nego projektant.

Također, a što je bitno u konkretnom postupku navodi i da se potvrda glavnog projekta ne može izdati ako potkrovlje nije bilo predviđeno idejnim projektom i lokacijskom dozvolom.

No, i bez obzira na naprijed navedeno, jasno je da Općina Tribunj nije mogla sudjelovati u konkretnim odlukama nadležnog upravnog odijela Šibensko-kninske županije, jer prema odredbama Zakona o prostornom uređenju i gradnji, uopće nije nadležna za izdavanje dokumenata građenja (pa tako ni lokacijskih dozvola, njihovih

izmjena ili potvrda glavnog projekta), već su za to u konkretnom slučaju nadležna županijska upravna tijela na koje je izvornu ovlast prenijela drugotuženica.

23.3. Drugotuženica u takvim postupcima, eventualno može stranci nanijeti štetu svojim postupcima koji prethode zahtjevu za izdavanje tih dokumenata, a na što ovdje upire i tužitelj.

Međutim, kako je već rečeno, sud ne smatra štetnim, niti zlonamjernim postupanje drugotuženice vezano uz formiranje pristupnog puta, jer je ta tuženica, protivno tužiteljevim tvrdnjama, postupala njemu u korist kao primjerice odricanje od prava na žalbu u postupku ishođenja lokacijske dozvole za put.

24. Što se tiče tvrdnji o propustima Općine Tribunj u naplati komunalnog doprinosa čime da je tužitelj trpio i neposrednu i posrednu štetu najprije treba ukazati na odredbu čl. 23. (31.) Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" br. 36/95., 109/95., 21/96., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 26/03. - službeni pročišćeni tekst, 82/04., 110/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 153/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 56/13., 94/13., 153/13., 147/14., 36/15., 68/18.) komunalni doprinosi su novčana javna davanja koja se plaćaju za građenje i korištenje objekata i uređaja komunalne infrastrukture iz članka 30. stavka 1. ovoga Zakona. Komunalni doprinos je prihod jedinice lokalne samouprave. Komunalni doprinos plaća vlasnik građevne čestice na kojoj se gradi građevina, odnosno investitor. Plaćanjem komunalnog doprinosa vlasnik građevne čestice, odnosno investitor sudjeluje u podmirenju troškova izgradnje objekata i uređenja komunalne infrastrukture utvrđenih Programom iz članka 30. stavka 4. ovoga Zakona.

Drugotuženica je u cijelosti postupala u skladu s navedenom zakonskom obvezom, te je po zahtjevu vlasnika zemljišta donijela potrebna rješenja i pokrenula postupak, čak i prisilne naplate. Pritom je vlasnicima zemljišta, odnosno podnositeljima zahtjeva očito udovoljila u načinu naplate, kako bi se teret naplate smanjio.

24.1. Naime, spisu prileži i zaključak Općine Tribunj od 27. studenoga 2009. prema kojem je odobrena zamolba ovdje tužitelja da u ime i za račun svoje tvrtke Amazona d.o.o. obročno plati komunalni doprinos za objekte na kč.br. 389/1, 389/7, 389/8 i 389/9 k.o. Tribunj, investitora Stipe Jabuka, Ive Cvitan, Blagodara Jabuke i Karmela Jabuke.

Međutim, komunalni doprinos nije plaćen ni po tom zaključku, a tužitelj je Općini Tribunj kao osiguranje predao nenaplative bjanko zadužnice društva Amazona d.o.o.

U konačnici, drugotuženica je zbog neplaćenog komunalnog doprinosa bila primorana pokrenuti postupke prisilne naplate. Da je tome tako, potvrđuju ranije spomenute isprave koje se odnose na naplatu komunalnog doprinosa (zahtjeve Blagodara Jabuke i drugih, rješenje o komunalnom doprinosu, opomene, knjigovodstvene isprave o stanju duga i druge).

Sud će i ovdje primijetiti da tužitelj Zdravko Ivić uopće nije stranka tih postupaka, a podnositelj zahtjeva može biti vlasnik zemljišta na kojem se gradi ili investitor. Ako je tužitelj već imao svojstvo i vlasnika zemljišta i investitora, postavlja se pitanje zbog čega onda nije stranka barem postupka plaćanja komunalnog doprinosa.

Također, drugotuženica je tijekom postupka u spis dostavila i svoju Odluku o komunalnom doprinosu iz sadržaja kojih proizlazi da je komunalni doprinos obračunat u skladu sa zakonom i tom, u skladu sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu, donesenom Odlukom drugotuženice kao jedinice lokalne samouprave (l.s. 556-558).

25. Konačno, a u odnosu na tvrdnju tužitelja da je drugotuženica onemogućavala prikjučke objekata na vodovodnu mrežu, ukazuje se na tuženičin odgovor na tužbu

da je prethodno trebalo izgraditi vodovodnu mrežu, što tuženica nije mogla učiniti vlastitim sredstvima, a da je ona sredstva koja može investirati, dužna predvidjeti proračunom, te da u tom dijelu ne smije i ne može postupati kako to smatra tužitelj, odnosno priključke osiguravati po svakom pojedinom zahtjevu u vrijeme kada je on podnesen. U prilog svojih navoda dostavila je i ugovore o financiranju radova na izgradnji dijela vodovodne mreže na području izgradnje spornih kuća (l.s. 199-206), a koji potvrđuju navode odgovora na tužbu, prema kojima je vodovodna mreža na tom području bila u izgradnji i predstavljala investiciju drugotuženice i društva Vodovod i odvodnja d.o.o. Šibenik, pa je priključak spornih objekata na vodovodnu mrežu realno ovisio o realizaciji tog projekta, a ne isključivoj volji drugotuženice.

I u tom dijelu sud će ukazati na dokumentaciju priloženu spisu (prvenstveno zahtjeve za priključenje i obavijesti o tehničko-tehnološkim uvjetima i suglasnost Vodovoda i odvodnje d.o.o. na priključak za vodovodnu mrežu, jer se niti ta dokumentacija ne odnosi na tužitelja Zdravka Ivića, već društvo Fiducia d.o.o. i treće, fizičke osobe prodavatelja zemljišta.

26. Dakle, u konačnici niti drugotuženica nije tužitelju uzrokovala štetu, odnosno niti u odnosu na tu tuženicu nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 1045. ZOO-a, pa je sud i u tom dijelu odbio tužbeni zahtjev.

27. Odluka o parničnom trošku donesena je primjenom odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te čl. 163. ZPP-a, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/2023 i 1072025, dalje Tarifa).

Odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a propisano je da je stranka koja izgubi parnicu dužna naknaditi troškove postupka protivnoj strani, a prema odredbi čl. 155. istog zakona određeno je da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

Prema čl. 163. ZPP-a odredbe o troškovima primjenjuju se i na stranke što ih zastupa državno odvjetništvo. U tom slučaju troškovi postupka obuhvaćaju i iznos koji bi se stranci priznao na ime nagrade odvjetniku.

Odredbom Tbr. 52. Tarife određeno je da odvjetnik primjenjuje tarifu koja je na snazi u trenutku dospijeca odvjetničke nagrade. Vrijednost boda se obračunava prema vrijednosti boda u trenutku dospijeca odvjetničke nagrade. Kada sud ili drugo tijelo odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane ili na teret proračunskih sredstava primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka.

28. U konkretnom slučaju najprije treba ukazati da tužitelj od ovdje tuženika potražuje različite iznose, a što je, u kontekstu troškova postupka, bitno radi ocjene osnovanosti visine zahtjeva svake od tuženice.

Prema konačno preciziranom tužbenom zahtjevu tužitelj od prvotuženice traži naknadu štete u iznosu od 1.327.228,08 eura, a od drugotuženice 796.336,85 eura.

29. Kako je tužitelj u cijelosti odbijen s tužbenim zahtjevom, dužan je svakoj od tuženica naknaditi nastale troškove postupka.

29.1. Analizirajući zahtjev prvotuženice za naknadu troškova parničnog postupka iz podneska od 9. listopada 2025., i ročišta od 10. travnja 2026., sud ocjenjuje osnovanim zahtjev za naknadu troškova s osnova zastupanja i to:

- na ročištu od 4. ožujka 2014. u iznosu od 8.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 17. lipnja 2014. u iznosu od 8.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 28. listopada 2014. u zatraženom iznosu od 8.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife,;

- na ročištu od 6. listopada 2015. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 2. veljače 2016. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 5. travnja 2016. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 4. listopada 2016. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 8. studenoga 2016. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 8. studenoga 2019. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 16. studenog 2022. u iznosu od 8.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 8. veljače 2023. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 15. ožujka 2023. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 18. listopada 2023. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 16. listopada 2024. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 27. studenog 2024. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 5. ožujka 2025. u iznosu od 4.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 23. travnja 2025. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 11. srpnja 2025. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 10. travnja 2026. u iznosu od 16.000,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife.

29.2. Također, prvotuženici pripada i naknada parničnih troškova za sastav pisanog odgovora na tužbu u iznosu od 16.000,00 eura, sastav podneska od 13. lipnja 2014. u iznosu od 16.000,00 eura i sastav podneska od 18. listopada 2016. u iznosu od 16.000,00 eura, tako da je tužitelj prvotuženici dužan naknaditi troškove ovog postupka ukupnom iznosu od 196.000,00 eura, uvećano za pripadajuće zatezne kamate.

29.3. Protivno tome, nije osnovan zahtjev prvotuženice za naknadu troškova postupka u iznosu od 220.000,00 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate, budući da zatraženi trošak sastava podneska od 18. travnja 2014. i 31. prosinca 2014. nije nužan za vođenje ove parnice, a preostali iznos odnosi se na više zatraženu naknadu zastupanja na ročištima od one dosuđene ili na ročištima koja nisu održana (kao 29. travnja 2014., 14. travnja 2015., 2. lipnja 2015. i 8. studenog 2019.).

30. Tužitelj je troškove postupka dužan naknaditi i drugotuženici, a koji se troškovi odnose na zastupanje po punomoćnicima iz reda odvjetnika, i to:

- na ročištu od 4. ožujka 2014. u iznosu od 7.496,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 17. lipnja 2014. u iznosu od 7.496,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 28. listopada 2014. u zatraženom iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife,;
- na ročištu od 6. listopada 2015. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 2. veljače 2016. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 5. travnja 2016. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 4. listopada 2016. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 8. studenoga 2016. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 8. studenoga 2019. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 16. studenog 2022. u iznosu od 7.496,00 eura prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima;
- na ročištu od 8. veljače 2023. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 15. ožujka 2023. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 18. listopada 2023. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 16. listopada 2024. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 27. studenog 2024. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 5. ožujka 2025. u iznosu od 3.748,00 eura prema Tbr. 9. toč. 4. Tarife, jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja;
- na ročištu od 23. travnja 2025. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 11. srpnja 2025. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife;
- na ročištu od 10. travnja 2026. u iznosu od 14.992,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife, svi iznosi uvećani za PDV od 25%.

30.1. Nadalje, drugotuženici pripada i naknada troškova parničnog postupka i za sastav pisanog odgovora na tužbu od 14.992,00 eura, te sastava podnesaka od 29. ožujka 2016. u iznosu od 14.992,00 eura i sastava podneska od 10. listopada 2025. u iznosu od 14.992,00 eura, sve uvećano za PDV od 25%.

30.2. Naprijed navedeno znači da je tužitelj drugotuženici dužan naknaditi troškove ovog postupka u ukupnom iznosu od 243.620,00 eura.

30.3. Kako je drugotuženica zatražila naknadu troškova u iznosu od 447.870,00 eura to znači da je njen zahtjev trebalo odbiti za iznos od 234.250,00 eura.

Ovaj se iznos odnosi na zatraženi trošak zastupanja preko dosuđenog budući da je ova tuženica zatražila naknadu odvjetničke nagrade u punom iznosu i za ona ročišta koja su odgođena prije početka raspravljanja ili je na njima raspravljano samo o procesnim pitanjima te za sastav podneska od 4. listopada 2016. koji je predan na ročištu, pa ga je punomoćnik tuženice mogao izložiti na zapisnik.

31. Radi izloženog odlučeno je kao u izreci.

U Zadru 9. lipnja 2026.

Sudac
Tomislav Jurlina

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, u 3 (tri) istovjetna primjerka.

DNA:

- tužitelju
- prvotuženici po ŽDO Šibenik
- drugotuženici po punomoćnicima
- u spis

Broj zapisa: **9-30889-230dc**

Kontrolni broj: **06c2a-5b9a5-e63dc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TOMISLAV JURLINA, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.